

ลึกลอบเข้าค่ายทัพกษัตริย์ว่ายากแล้ว ยังต้องเผชิญคนคล้ายศัตรูคู่แค้น!

DONGGUARD

ปริศนา หังดอนการ์ด

ตอน ความลับในค่ายทัพกษัตริย์

Story & Art : Pakkie Davie

บทนำ

กักขัง

เหตุการณ์ก่อนการเข้าค่ายทัพนัศตรีย์

นัยน์ตาสีขุ่นเผยอขึ้นทีละนิด หวังนิทราคลายหายไปเมื่อความปวด
ระบมตรงซอกคอทำให้เจ้าของร่างต้องร้องเสียงหลง

“นี่มัน...นี่มันอะไรกัน” เสียงพึมพำแผ่วเบาดังก้องห้องกว้างซึ่งคาดว่า
น่าจะเป็นห้องนอน

ใช่แล้ว เด็กหนุ่มทอดตัวอยู่บนเตียงสี่เสา ซ่อนภายใต้ผ้าห่มขนแกะหนา
นุ่มผืนยาว ห้องนอนกว้างขวางบุพรมสีน้ำตาลเข้มเข้ากับลายไม้บนผนังและ
กระจกทรงสูงลวดลายสไตลิกอริก

ภาพมัวๆ เบื้องหน้าทำให้เขาต้องเลื่อนมือขยี้ตา มองซ้ายมองขวาหา
แว่นทรงสี่เหลี่ยมของตนเอง แล้วก็พบว่ามันวางอยู่บนโต๊ะข้างโคมไฟดวงเล็ก
ทันทีที่หยิบมาสวม โลกที่เคยพราเลือนก็หายไป เหลือไว้เพียงความแจ่มชัด
ของสถานที่แห่งใหม่ซึ่งเด็กหนุ่มไม่อาจทราบได้ว่าเป็นที่ไหน

นัวย้ายบกร้านลูปเส้นผมที่พันกันยุ่งเหยิงอย่างเบามือ เจ้าของร่างผอม

พยายามนึกถึงเหตุการณ์ก่อนที่ตนเองจะสลบไสลไป ทว่ายิ่งคิดมากเท่าใดก็ยิ่งหาคำตอบไม่ได้ เขาก็มองเสื้อชุดนอนสะอาดสะอาดอัน ใช้นิ้วสอดผ่านชายผ้าสัมผัสผิวกาย ซึ่งพบว่าไม่มีอะไรผิดปกติ

เฮ้อ โลงอก...เขาลุกขึ้นยืน เดินเหยียบบนพรมนุ่มไปจนถึงหน้าต่าง ลอบมองผ่านกรอบกระจกซึ่งสลักรูปเทพเจ้าลายวิจิตรงดงาม สังเกตทุ่งหญ้ากว้างภายนอกได้แสงแดดอ่อนๆ ยามรุ่งอรุณ ต้นไม้และพุ่มไม้ทอดตัวยาวไกลจนสุดลูกหูลูกตา

ไม่คุ้นเคยเลยสักนิด ราวกับอยู่ในความฝัน นี่ไม่ใช่ห้องนอนของเขาแน่ๆ ไม่ใช่บ้านของเขาหรือสถานที่แห่งหนใดที่เคยรู้จักด้วย

เด็กหนุ่มเงยหน้ามองเพดานห้องที่เป็นโดมสูง มีลวดลายแกะสลักและบัวทาสีทองสว่างงดงามจับตา ประดับด้วยภาพจิตรกรรมและโคมไฟระย้าห้อยลงมาจาดึงยี่สิบเส้า ที่นี้เสมือนหนึ่งห้องพระบรรทมของพระราชอาแห่งสาธารณรัฐครีโตหรืออย่างไรอย่างนั้น ไม่คิดไม่ฝันเลยว่าชีวิตนี้เขาจะได้มายืนอยู่ภายในห้องนอนใหญ่โตโอ้อ่าและสวยงามเช่นนี้

เด็กหนุ่มเลื่อนมือสัมผัสผนังเรียบ รู้สึกได้ว่าเนื้อไม้เย็นกว่าผิวกายของเขา

ใช่...เขาไม่ได้ฝัน

แล้วตอนนี้เขาอยู่ที่ไหน

จู่ๆ อาการมึนงงก็ทำให้เด็กหนุ่มปวดขมับจนต้องเดินกลับไปนั่งบนเตียง ถอนใจยาวๆ ตั้งสติ ตั้งคำถาม และนึกย้อนกลับไปยังอดีตที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ แต่ก็นึกไม่ออกเสียที

เขารู้ทุกอย่างเกี่ยวกับตัวเอง ยกเว้นเพียงสาเหตุที่ต้องมาอยู่ที่นี่...เขาจำไม่ได้ ภาพเหตุการณ์นั้นมีติดบอดราวกับความทรงจำส่วนนั้นถูกตัดออกไป

สิ่งสุดท้ายที่เขาจำได้คือตนเองเดินทางไปงานมหรหรรคมภาพ่ายร่วมกับสหายรัก เขาพบกับหญิงสาวต่างชาติที่นั่น และชายอีกคนที่หน้าตาเหมือนเพื่อนสนิทตัวเองไม่ผิดเพี้ยน เขาจำได้แค่นั้น แล้วก็ตื่นขึ้นมาอีกทีในห้องแห่งนี้

เด็กหนุ่มถอนใจ

แอ็ด!

ทันใดนั้น ประตูห้องนอนก็เปิดออก เขาเงยหน้า ร่างของคนแปลกหน้า ยืนอยู่ตรงนั้น

“สวัสดีแฮบินอส”

เจ้าของชื่อนั่งเงยบ กระพริบตาปริบๆ ด้วยความฉงน มองชายร่าง สูงโปร่งผู้สวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีน้ำเงินลายทาง และกางเกงสามส่วนสีดำ

“คุณตื่นเร็วกว่าที่คิดเอาไว้” นัยน์ตาสีฟ้าสดจ้องลึกเข้ามาในดวงตา ของเด็กหนุ่ม

“คุณ...คุณคือใคร”

อีกฝ่ายไม่ได้ตอบ ชายแปลกหน้ายิ้มอารมณ์ดี เขายกมือลูบผมสั้นๆ สีช็อกโกแลตของตนเอง ก่อนจะพลิกทางให้แม่บ้านนำอาหารเข้ามาเสิร์ฟให้ เด็กหนุ่ม กลืนหอมกรุ่นนั้นทำให้ลำคอของแฮบินอสแห้งผาก ความหิวฉะฉาน รวากับทั้งชีวิตที่ผ่านมายังไม่เคยกินอะไรเลยแม้แต่มื้อเดียว

ทันทีที่แม่บ้านวางถาดอาหารลงบนโต๊ะ แฮบินอสก็คว้าขนมปังร้อนๆ สองก้อนยัดลงกระเพาะอย่างกระหายหิว เขาไม่สนใจสายตาของชายหนุ่มซึ่ง ยืนกอดอกจับจ้องมองมาตาไม่กะพริบ

“คุณนอนหลับไปหนึ่งวันเต็มๆ กินให้เต็มที่ละกัน”

เมื่อได้ยินอีกฝ่ายกล่าวเช่นนั้นแฮบินอสก็หยุดกิน เขาวางถ้วยพลอง แล้วจึงก้มมองอาหารในจานด้วยดวงตาพราวเลือน มือข้างหนึ่งเลื่อนกุ่มขมับ ขณะคายเศษขนมปังทิ้ง แล้วจึงใช้อีกมือเช็ดปาก “มียาพิษ”

“ไม่เลย” อีกฝ่ายหัวเราะร่วน “ไม่มีหรอก ไม่ต้องกลัวนะ พวกเรา ไม่ทำร้ายคุณหรอก”

แฮบินอสไม่เชื่อ เขาเขยิบตัวกลับขึ้นไปบนเตียงนอน ตามองอีกฝ่าย อย่างไม่ไว้วางใจนัก “พวกเรา?”

“อา...ผมยังไม่แนะนำตัวสินะ” ดวงตาอ่อนโยนคู่ นั้นฉายแววบริสุทธิ์ใจ “ผมคือชาร์ด สไตรเกอร์”

“ผมมาอยู่ที่นี้ได้ยังไง” แสบินอสกล่าวแทรกเสียงซุ่น ไม่สนใจฟังอีกฝ่าย
แนะนำตัว

“มีเหตุผลนิดหน่อย”

“เหตุผลอะไร”

ริชาร์ดไม่ได้ตอบ เขายังคงยืนนิ่งอยู่ที่เดิม

“เกิดอะไรขึ้นกับผม”

“ใจเย็นๆ ไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับคุณทั้งนั้น”

แสบินอสไม่เชื่อ ดวงตาลังกรรอบแว่นของเขาจับจ้องอีกฝ่ายอย่าง
ระแวดระวัง “คุณเป็นใครกันแน่” คำถามย้ำครั้งที่สองทำให้ริชาร์ดนึกขึ้น
ชายหนุ่มส่ายหน้าเบาๆ

“ผมเป็นคนที่จะช่วยดูแลคุณนับจากนี้”

“ดูแล?”

ชายหนุ่มเดินออกไปจากห้องโดยไม่หันกลับมาสนใจอีกฝ่าย ซึ่งรีบ
ลุกขึ้นเดินตามไปติดๆ เพื่อทวงเอาความจริง

“บอกหน่อยเถอะ...เกิดอะไรขึ้นกับผม ที่นี่คือที่ไหน”

“บ้านหลังที่สองของคุณ”

“อะไรนะ” แสบินอสกวาดตามอง ตอนนี้อยู่ในห้องรับแขกขนาดใหญ่
ใหญ่ มีเก้าอี้บุนวมตั้งเรียงรอบโต๊ะกระจกและแจกันทรงสูง รอบห้องล้อมด้วย
ผ้าม่านสีส้มอมเหลืองอ่อนๆ ปักดินทอง แสงไฟเจดสีเดียวกันทอดสว่างผ่าน
ตะเกียง เด็กหนุ่มหมุนตัวมองความโอ่อ่าของห้องแห่งนี้ด้วยความตกตะลึง

“รีบกินอาหาร เพราะเรามีเรื่องที่จะต้องคุยกันอีกเยอะ” ริชาร์ดหัน
กลับมาขึ้นประจันหน้ากับเด็กหนุ่มซึ่งชะงักเท่าทันที่

“เดี๋ยวก่อน บอกผมที่ว่าเกิดอะไรขึ้น คุณรู้จักผมได้อย่างไร”

คำถามนั้นทำให้ริชาร์ดเอียงคอมองแสบินอสอย่างขังใจ สักพักก็เปรย
เบาๆ “แสบินอส เฮอริกัน ชาวคริสต์ไฮร์ อายุสิบแปดปี สูงห้าฟุตเก้านิ้ว เรียน
ที่สาธารณรัฐวอร์ทอคส์ ปีหนึ่ง คณะวิทยาศาสตร์ สาขาฟิสิกส์ประยุกต์...คน
คนนั้นคือคุณใช่ไหม”

“...”

“ใช่แล้วละ คุณคือคนที่พวกเราต้องการ”

“ต้องการ?”

“ใช่”

“ทำไมถึงต้องการ”

“...นั่นเป็นเรื่องที่ผมจะไม่บอกคุณในตอนนี”

แสบินอสยิ่งสงสัย จู่ๆ ใจที่เคยสงบนิ่งก็เริ่มปั่นป่วน หัวใจเต้นรัวด้วยความประหลาด เขาไม่รู้ว่าอีกฝ่ายคือใคร คิดอะไร ไม่เคยเห็นหน้าด้วยซ้ำ นี่หมายความว่าเขาถูกตามสืบ...สืบอย่างนั้นหรือ

เฮือก...รู้แล้ว...เขาสรุปได้ทันทีว่าตนเองกำลังเผชิญอยู่กับสถานการณ์อะไร

“พระเจ้า” แสบินอสเบิกตาตันที่ความทรงจำช่วงที่ขาดหายไปกลับคืนมา!

ชั่วแวบเดียวเท่านั้น ภาพของชายชุดดำสองคนซึ่งเข้ามาจับตัวเขาก็ปรากฏชัด นั่นคือภาพสุดท้ายก่อนที่เขาจะสลบไป “พวกคุณจับผม...ทำไม” คำถามตรงไปตรงมาด้วยน้ำเสียงขุ่นๆ เจือความเกรงกลัวนั้นทำให้อีกฝ่ายต้องเลิกคิ้วสูง

ริชาร์ดดีดนิ้วดังเปาะ แล้วแม่บ้านก็เดินเข้ามาอีกครั้งพร้อมเสื้อผ้ากลิ่นหอมดอกมะลิและรองเท้าหนังสีดำขลับหนึ่งคู่ เด็กหนุ่มรีบขยับตัวถอยห่าง “รีบอาบน้ำ แล้วเจอกันที่ห้องอาหาร”

แสบินอสเผลอกัดริมฝีปากสั้นๆ อย่างห้วนวิตก ผินมองคนกล่าวร้ายอย่างไม่เข้าใจความหมาย เขาไม่ได้รับเสื้อผ้าจากแม่บ้าน หากแต่เดินถอยห่างออกไปแล้วกวาดมองรอบห้องอย่างหวาดระแวง เหลือผุดพรายเต็มแผ่นหลัง แรงกดดันมหาศาลรอบห้องเจียบๆ ทำให้ตัวเขาสั่นเล็กน้อยจนแทบจะกลายเป็นเศษธุลี รู้สึกหวาดหวั่นทันทีที่รู้ว่าการเจ็บระบมตรงท้ายทอยเกิดขึ้นจากฝีมือของกลุ่มชายหนุ่มที่กำลังไล่ล่าฆ่าเขาและสหายรัก

“ริคก็...เรื่องนี้ต้องเกี่ยวข้องกับเขาแน่ คุณจับผมมาเพราะจุดประสงค์

อะไรสักอย่างที่เกี่ยวข้องกับวิกกีใช่ไหม”

คำถามนั้นเรียกความสนใจให้ริชาร์ดหันกลับมามอง “นี่ว่าคุณจะเก่งแค่เรื่องวิชาการ ไม่นึกว่าเรื่องแบบนี้ก็เข้าใจได้ไม่ยาก”

ริชาร์ดสั่งให้แม่บ้านนำเสื้อผ้าไปวางไว้ในห้องนอน ในขณะที่เดียวกัน แอบินอสก็หันมองประตูบานใหญ่ทางขวามือ เขาจึงมั่นใจด้วยความหวัง นั่นอาจจะเป็นทางเดียวในการหลบหนีจากที่นี่

ดูเหมือนอีกฝ่ายจะรู้ทัน ริชาร์ดส่งเสียงหึ ในลำคอ สายหน้าให้ความคิดนั้น เขายืนกอดอกแน่น สังเกตท่าที่เก้งก้างของแอบินอส เด็กหนุ่มหายใจแรงพยายามกดอารมณ์หวาดหวั่นซึ่งปรากฏขึ้นในจิตใจ ก่อนจะขยับเท้าช้าๆ ผ่านโซฟา หมายถึงพุ่งไปยังประตูทันทีที่มีโอกาส

ในจังหวะที่ทั้งสองสบตากัน แอบินอสก็ไม่รอช้า รีบวิ่งไปที่ประตู คว้าลูกบิดแล้วผลักเปิดออกไปโดยไว

ปัง!

เด็กหนุ่มวิ่งออกจากห้องรับแขกไปยังทางเดินแคบๆ ผ่านผนังที่ประดับด้วยกระจกเป็นทางยาว

“แอบินอส!”

เขาสับเท้าไม่หยุด วิ่งวกไปวนมาจนหอบเหนื่อยแล้วจึงมาหยุดอยู่หน้าประตูบานหนึ่ง เด็กหนุ่มค่อยๆ ผลักเปิดเข้าไป

ตบ! ตบ! ตบ!

เสียงฝีเท้าของริชาร์ดดังไล่หลังมาแล้ว

ไม่ได้การ! แอบินอสสะดุ้งเหือก เขาปิดประตู รีบลงกลอน

ปัง! ปัง!

ริชาร์ดทุบประตูเสียงดัง ทำเอาเด็กหนุ่มตกใจรีบขยับเท้าถอยออกจากประตู

“คุณไม่มีทางหนีไปไหนได้หรอก”

แอบินอสหอบแฮก หันกลับมอด้านหลัง แล้วเขาก็ต้องเบิกตา อูทานอย่างตกใจ

ปึง!

พริบตาเดียว มือแข็งแรงของใครสักคนก็คว้าคอของเด็กหนุ่มกระแทกประตู ก่อนจะเหวี่ยงร่างเขาลงบนพื้น

แฮบินอสกลิ้งหลุนๆ พยายามตะเกียกตะกายลุก ก่อนจะหันมองเด็กวัยรุ่นสามคนที่ยืนล้อมรอบเขา ในขณะเดียวกันริชาร์ดก็หาทางเปิดประตูเข้ามาในห้องได้สำเร็จ

“ว่าไงไอ้แว่น”

“วินด์!” เด็กหนุ่มเบิกตา เงยหน้ามองอดีตเพื่อนของริคโทเฟนทั้งสาม วินด์ วิลเลียม และแมกซ์ด้วยความตกใจระคนสับสน “พวกนาย! นี่มันอะไรกัน!”

“จะตกใจอะไรนักหนา หา?” วิลเลียมกระซอกคอเสื้อเหยื่อขึ้นมาจ้องเขม็ง

“ปล่อยเขาเถอะ” ริชาร์ดบอกพลางเดินแทรกเข้ามา แล้วจึงบัดมือของวิลเลียมออกเบาๆ แฮบินอสรีบสะบัดตัวหนี มองพวกเขาสลับกันด้วยความหวาดเกรง นับว่าเป็นครั้งแรกที่เด็กหนุ่มต้องเผชิญหน้ากับพวกอันธพาล และเป็นครั้งแรกที่แฮบินอสรับรู้ว่ามีโลกอีกส่วนหนึ่งของริคโทเฟนนั่นเป็นอย่างไร

แมกซ์แกล้งยั่วด้วยการพุ่งมือเข้าไป แฮบินอสรีบกระโดดหลบในทันใด เด็กหนุ่มแทบจะสะดุดล้ม

“ฮะๆ”

“อย่าแกล้งเขา”

บรรดาหนุ่มๆ มองแฮบินอสทำท่าลุกลี้ลুকอน วิ่งผ่านห้องโล่งๆ ไปยังประตูโค้งอีกฟาก

“อ่อนแอซะม๊ัด” วิลเลียมกล่าวด้วยเสียงยานคาง รีบวิ่งติดตามไปทันที

แฮบินอสไม่หันหลังกลับไปมอง เขาวิ่งเตลิดข้ามไปยังห้องอาหารกระแทกเข้ากับขอบโต๊ะอย่างจังจนแทบจุก วิลเลียมส่งเสียงหัวเราะเฮ่ๆ รวากับตัวตลกวายร้าย แฮบินอสตะเกียกตะกายหลบหนี แต่แล้วก็ถูกคว้าตัวไปเหวี่ยงลงกระแทกกับเก้าอี้

ตึง!

โครม!

เก้าอี้รอบๆ โต๊ะอาหารชนกันลั่นระเระขนาด ร่างของเด็กหนุ่มซึ่งกลิ้ง
หลุนๆ ไปตามพื้น เขาร้องโอดครวญด้วยความเจ็บปวด วินาทีต่อมาวิลเลียม
ก็กระซอกคอเสื้อเขาขึ้นแล้วจึงปล่อยหมัดใส่หน้าแฮบินอสไม่ยั้งแรง

ผัวะ!

เลือดกระชูดพุ่งออกจากปากสาตบนพื้นพรม แว่นกระเด็น กรอบบิด
เลนส์ก็ร้าว

ผัวะ! ผัวะ! ผัวะ!

แฮบินอสแทบจะสลบไปทันที เขารู้สึกว่า ความเจ็บปวดทั่วทุกอณูผิว
ไม่สามารถรู้สึกได้เมื่อสติใกล้จะดับ มือที่เคยสั่นตกลงข้างกาย อีกฝ่ายชก
ซ้ายขวาด้วยความสะใจ วิลเลียมหัวเราะอย่างนึกสนุกขณะมองใบหน้าอาบ
เลือดนั้น

“วิล!” วินด์และแมกซิงมาหา “วิล! หยุดได้แล้ว!”

ผัวะ! ผัวะ! ผัวะ!

“วิล! พอสักที!”

ผัวะ! ผัวะ! ผัวะ!

วินด์กระซอกไหล่ดึงตัวเพื่อนออก ก่อนจะผลักออกไปไกลๆ นัยน์ตา
เขามองอีกฝ่ายราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ “นายจะฆ่าเขาหรือไง”

“ถ้าหากมันตายได้ก็คงดี”

ควับ!

ไม่ทันที่วิลเลียมจะกล่าวจบ ปากกระบอกปืนพกก็จ่อเข้าที่กลางหน้า
ผากของเขา สายตาของวินด์นั้นเรียบนิ่ง สื่อให้รู้ว่าเขาไม่พอใจในสิ่งที่เพื่อน
กระทำลงไป “ถ้านายฆ่าแฮบินอส ฉันจะฆ่านาย”

วิลกัดฟันกรอด กำหมัดเป็นอันเลือดแน่นก่อนจะสะบัดหน้าหนีอย่าง
ไม่สบอารมณ์

“เขาสลบไปแล้ว” แมกซ์บอกขณะนั่งยองๆ มองใบหน้าเปโระเลือดจน

แทบและของเหยื่อ

“เหอะ” วิลเลียมได้ที่หัวเราะหึๆ ไม่สนใจท่าทีโมโหของวินด์เลย์สักนิด เขาหันไปมองริชาร์ดซึ่งส่งเสียงบ่นมาตลอดทางจนถึงห้องอาหาร เด็กหนุ่มหุบยิ้ม รู้ทันทีว่าจะเกิดอะไรขึ้น

“คุณทำอะไร คุณดากัสติน” ริชาร์ดขมวดคิ้วมองคนอายุน้อยกว่าด้วยความไม่พอใจ เขาก้าวฉับๆ ตรงเข้ามาหาก่อนจะก้มหน้าจ้องอย่างเอาเรื่องเอาราว อีกฝ่ายหน้าเฉือน รีบหลบทางให้แต่โดยดี

“ผมบอกเขาแล้วว่าอย่าทำแบบนี้”

“เฉยเถอะวินด์...ตกลงนายอยู่ฝ่ายไหนกันแน่ ไอ้คนไร้น้ำยาอย่างรักก็หรือว่าคุณชายซามัลลี” วิลเลียมตะคอก ทำให้อีกฝ่ายเคาะเท้าอย่างไม่พอใจ

วินด์เบียดอกอีกฝ่ายพลางขบกรามแน่น “นายรณหาที่ตายแท้ๆ วิล”

“พฤติกรรมของนายมันบอกนะวินด์...ผิดกับฉัน ฉันมีเป้าหมายแน่นอน และสิ่งที่ฉันทำก็เพื่อคุณชายทั้งนั้น ฉันช่วยทำให้งานง่ายขึ้น”

“งานจะง่ายขึ้นกว่านี้ถ้าหากนายไม่ทำตามใจชอบแล้วทำให้แฮบินอสบาดเจ็บ”

“ไฉนหน้าตัวเมียอย่างมันก็สมควรโดนแล้วไง”

พลั๊ก!

วินด์ดันอกเพื่อนจนร่างของวิลเซถอย “ไม่ใช่ตอนนี้!”

วิลเลียมหงุดหงิด เขาพุ่งตัวเข้าหาหมายจะขัดหมัดใส่คนห้าม ในตอนนั้นริชาร์ดก็เลื้อนตัวเข้ามาขวาง เขาผลักกำปั้นของเด็กหนุ่มออกไปจากแนวปะทะ แล้วจึงบีบคอวิลเลียมเป็นเชิงเตือน นัยน์ตาสีฟ้าสดคุ้มนั้นแลดูไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง “คุณน่าจะรู้ว่าการขัดขืนคำสั่งของคุณชายมันจะเป็นอย่างไรนะ คุณดากัสติน”

อีกฝ่ายอ้าปากกว้างพยายามหายใจอย่างยากลำบาก วิลเลียมเบิกตามองริชาร์ดด้วยความเกรงกลัว ทันทีที่มีมือหยาบกร้านหลุดออกจากลำคอ เด็กหนุ่มก็ถอนใจอย่างโล่งอก รีบกระโดดถอยหนีโดยไว

“ผมรู้ว่าพวกคุณไม่ค่อยถูกชะตากับเพื่อนๆ ของริคโทเฟนสักเท่าไร แต่

ขอให้จำเอาไว้ว่าชีวิตของพวกเขาที่มีค่าสำหรับคุณชาย...ตอนนี้แฮปนิอสจะต้องอยู่ที่นี้ อยู่กับพวกเรา”

“เขาจะไม่ตาย?” แมกซ์ถามด้วยน้ำเสียงเศร้าๆ

ริชาร์ดกลอกตามองเด็กหนุ่มทั้งสามก่อนจะกล่าวเสียงเรียบ “เขาไม่ได้มาที่นี่เพื่อถูกฆ่า”

ทั้งสามสบตากันเองด้วยความขังใจ ในขณะที่ริชาร์ดกล่าวต่อโดยไม่ใส่ใจในท่าทีของแต่ละคน

“ถ้าหากเขาถูกหมายหัว เราไม่จำเป็นต้องพาเขามาที่นี่...เราคงฆ่าเขากลางสวนสาธารณะตั้งแต่เมื่อวานตอนที่คุณโพนแทนพาตัวเขามาแล้ว เข้าใจใช่ไหม” ทุกคนเงียบเสียงไม่เอ่ยแย้งใดๆ “ดี พาเขากลับไปที่ห้องนอน ผมต้องคุยกับเขาให้เสร็จเรื่องภายในหนึ่งชั่วโมง ก่อนที่รีดโทเฟนจะไหวตัวทัน”

“ตอนนี้รีดก็อยู่ที่ไหน”

“ออกไปทำธุระ เขาจะไม่กลับไปที่บ้านจนถึงตอนเย็น”

“ดูเหมือนว่าคุณจะต้องบริหารจัดการเรื่องของแฮปนิอสให้เสร็จก่อนเย็นนี้สินะริชาร์ด” วินด์เล็กคิ้วมองอีกฝ่าย

“ใช่”

“ว่าแต่เขาจะต้องรู้อะไรบ้าง” วินด์สงสัย

“คุณหมายถึงอะไรละ คุณมิซกิน”

“เรื่องของพวกเรา”

“ใช่ เขาจะต้องรู้เรื่องของพวกเรา และ...ของคุณชายด้วย”

“รู้มากแค่ไหน”

ริชาร์ดจับจ้องมองอีกฝ่ายลึกผ่านนัยน์ตาคู่นั้น “ทุกอย่าง”

“ถ้าหากเขาไม่ให้ความร่วมมือ?”

ชายหนุ่มยิ้มบางให้คำถามนั้น “เขามีตัวเลือกด้วยหรือ”

วิลเลียมยื่นกอดอกสบตเสียงแผ่วอย่างเสียอารมณ์ คำตอบของริชาร์ดนั้นชัดแจ้งและแสดงให้เห็นว่า อีกไม่นานเขาอาจจะต้องต้อนรับแฮปนิอสเข้ามารับรู้เรื่องราวความลับของกลุ่มฆาตกรต่อเนื่อง

ไม่แพร่...ไม่แพร่เลยสักนิด ไม่มีวันที่วิลเลียมจะร่วมมือกับเพื่อนผู้
อ่อนแอของริคโทเฟินแน่ๆ

ไม่มีทาง!

วินด์เหลือบหางตามองเหล่าสหายของตนปราดเดียวก็รู้ว่าพวกเขาคิด
อะไรอยู่ ที่จริงเขาเองก็เห็นด้วยกับวิลและแมกซ์ เพียงแต่เขาเก็บอารมณ์ได้ดี
กว่าคนอื่น แน่ละ ไม่มีใครขึ้นชอบเพื่อนใหม่ของริค และพวกเขาก็ไม่ยินดีที่จะ
สานสัมพันธ์ไมตรีด้วย แต่ในเมื่อสถานการณ์บังคับ บางทีวินด์อาจต้องยอมรับ
ต่อสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น

“พาเขาไปที่ห้องนอน” ริชาร์ดออกคำสั่งอีกครั้ง แล้วแมกซ์ก็ช่วยพยุง
ร่างหมดสติของแฮปปีนอสกลับไปยังเส้นทางเดิม

วินด์ยังคงยืนนิ่ง เขาสบตาชายหนุ่มด้วยความฉงน “ทำไมเฮอร์กินส์
ต้องมาอยู่กับพวกเรา”

“มันมีเหตุผลอยู่”

“คุณบอกผมได้ไหม”

ริชาร์ดโคลงศีรษะ “คุณจะได้รู้เรื่องทุกอย่างหลังจากที่เขาตื่น คุณ
มีชดิน”

“คุณสัญญาแล้วนะริชาร์ด”

อีกฝ่ายพยักหน้า “ผมสัญญา”

วินด์ได้ยืนดั่งนั้นก็นึกตรงต่ออีกสักครู่ จากนั้นจึงเดินปลีกตัวไป ปล่อยให้
อีกฝ่ายถอนใจอย่างเหนื่อยอ่อน

น่าหนักใจ...บางครั้งเพื่อนเก่าของริคก็สร้างปัญหามากกว่าจะแก้
ปัญหา แต่ถึงกระนั้นพวกเขาก็ยังมีประโยชน์ต่อแผนการที่วางเอาไว้

ริชาร์ดเลิกคิด เขาล้วงโทรศัพท์มือถือในกระเป๋ากางเกงขึ้นมากดโทร.

ออก

เอาละ...ถึงเวลารายงานผลเรื่องของแฮปปีนอส เฮอร์กินส์ ให้คุณชาย
ทราบดีเสียที

0

เหยื่อคนก๊าดโบ

เวลาในเฟสสาม

ช่วงสัปดาห์สุดท้ายของค่ายทัพภษัตริย์

ใจกลางเมืองหลวงเต็มไปด้วยแสงสีสว่างไสวจากตึกทรงสูงยามค่ำคืนหมอกเมฆครึ้มบดบังแสงดาวและแสงจันทร์ที่พรางพร่าสว่างไสวตลอดราตรีกาล ฝนยังคงตกพรำๆ ทั่วทุกพื้นที่ แต่ถึงกระนั้นรถยนต์สี่ล้อยังแล่นเกื่อนบนพื้นถนน แลดูคล้ายมดงานวิ่งวนอยู่รอบเส้นทางเล็กๆ ไม่เคยหยุดนิ่งและไม่เคยหลับใหล บางเส้นทางมีการจราจรติดขัดนับชั่วโมง เสียงรายงานอุบัติเหตุดังต่อเนื่องผ่านวิทยุในรถสิบลูขึ้นคันสีดำ

วินนั่งเอกเขนกศีรษะพิงกระจก ในขณะที่เพื่อนอีกสี่คนต่างคุยกันเรื่องของเหยื่อซึ่งจัดการไปเมื่อเช้านี้

“ยังมีอีกสองคนที่ซ่อนตัวในบาวเพิลส”

“ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของทีมนั้นจัดการ”

“เมื่อเช้า...นายเก็บแผ่นซีดีมาจากไอ้เวรนั่นหรือเปล่าแมกซ์”

“ไม่ได้เก็บ มันหักแผ่นซีดีทิ้งซะก่อน”

มอสติลหัวเราะเสียงเบา “รู้ไหม นั่นไม่ใช่สิ่งที่คุณชายอยากได้หรอกนะ”

“คุณหมายความว่ายังไงนะคุณเฟลโร”

“หมายความว่าภารกิจเมื่อเช้านี้มีจุดประสงค์หลักก็เพื่อฆ่า จุดประสงค์รองคือค้นหาข้อมูลทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับดอนการ์โด ถ้าหากเราไม่ได้ข้อมูลของดอนการ์โด มันก็ไม่ใช่ปัญหาใหญ่สักเท่าไร”

วิลเลียมเล็กหัวสงสัย “บางครั้งผมก็ไม่เข้าใจว่าคุณชายคิดอะไรอยู่... บางทีเขาก็สนใจดอนการ์โด บางครั้งเขาก็สั่งให้พวกเราตามล่าหามันแทบเป็นแทบตาย...แต่บางครั้งเขาก็กลับเพิกเฉย เลิกติดตามเสาะหางานวิจัยเกี่ยวกับดอนการ์โดเสียด้วย”

“เขาเป็นแบบนี้” มอสติลยิ้มกริ่ม “ไม่มีใครรู้หรอกว่าคุณชายคิดอะไรอยู่”

เด็กหนุ่มผมสีแครร์อดหันไปจับจ้องชายหนุ่มในชุดสูทสีดำสองคนที่นั่งหน้ารถ พวกเขาคือผู้ช่วยของซามลลี เยเรเอส เป็นชาวต่างด้าวที่มาจากผืนแผ่นดินซึ่งถูกเรียกว่า แกรนติเนล

“รถติด” นาพันปี ครีฟกัณธอนใจ เลื่อนสายตามองสายฝนพรำและตึกสูงสองฟากผ่านแว่นฉาบปรอท “รู้อะไรไหม แกรนติเนลไม่เคยมีปัญหาเรื่องรถติด”

“ทำใจเถอะคุณครีฟกัณ” ฟรานซิสเอ่ยพลางหัวเราะหึๆ เลื่อนมือกดดอก “เมืองหลวงทุกแห่งในโลกก็เป็นแบบนี้ทั้งนั้น”

“น่าเบื่อนะ” ชายหนุ่มบนพื้มฟ้า

วินด์เผลอหัวเราะเบาๆ “ความทันสมัยในแกรนติเนลบางครั้งก็ดีนะ แต่บางครั้งมันทำให้พวกคุณมีปัญหาเกี่ยวกับการขับรถยนต์ซึ่งกะบิวัยสักคันในครีตเซียร์”

“ฉันกำลังพยายามอยู่” ชายในชุดสูทเหลือบมองเด็กหนุ่มผ่านกระจกหลังด้วยรอยยิ้ม

“ครั้งก่อนคุณขับแลนด์โรเวอร์ติดตามการเคลื่อนไหวของริคกีไซ้ไหม

คุณครีฟกิน” ทิมเอ่ยถามด้วยความสงสัย

“ใช่ โชคดีที่ฉันกับโพนแทนรอดจากการจับกุมมาได้ คงต้องขอบคุณริคโทเฟนเพื่อนของพวกเธอ ที่ทำให้พวกเราเซ็ดหลาบกับความแสบของเขา”

“เขาหลอกพวกคุณได้ เหลือเชื่อเลย!” แมกซ์หัวเราะอย่างถูกอกถูกใจพร้อมๆ กับมอสติล

“เขาเป็นคู่สมมาตรของคุณชายนี่นา...ความสามารถของพวกเขาย่อมไม่แตกต่างกัน เราประมาทไปหน่อย” ครีฟกินยอมรับ

“ผมเกลียดริคจัง” วิลเลียมเอ่ยด้วยน้ำเสียงกระแทกกระทั้น “ถ้าหากผมเจอริคอีก ผมคงต้องหาทางฆ่าเขาเหมือนที่พวกเราตามล่าหาเป้าหมายของคุณชายซามัลลิตุกเข้าค่า”

“หยุดพูดสักทีเถอะวิล” วินด์บอกอย่างรำคาญ

“เราจะไม่ทำอย่างนั้นแม้ว่าเขาจะปฏิเสธเข้าใจไหม” แมกซ์หันมาถามขณะที่วิลเลียมเอนตัวพิงบนเบาะ กอดอกอย่างอารมณ์เสีย

“เขาเป็นเพื่อนพวกเรา นายลี้มไปแล้วหรือ” วินด์บอกด้วยความไม่สบายอารมณ์

“ฉันไม่เคยเห็นมันเป็นเพื่อนตั้งแต่วันที่มันวางกำมือออกคำสั่งใส่ฉัน”

“ถ้าอย่างนั้นก็หุบปากได้แล้ว” วินด์พูดพร้อมหยิบปืนออกมาจากกระเป๋า จ่อหน้าของวิลเลียมทันที

“อยากยิงฉันก็เอาสิ!”

“คิดว่าฉันไม่กล้าหรือไง” นิ้วของวินด์เลื่อนลูปโกร่งไก อีกฝ่ายหรีดามองเขาอย่างไม่ชอบใจ

“พอเถอะวิล”

“วินด์ ลดปืน”

“ใจเย็นๆ”

เพื่อนๆ อีกสามคนต้องช่วยกันเกลี้ยกล่อม ฟรานซิสดันกระบอกปืนของวินด์ลงให้พ้นจากใบหน้าของวิลเลียม

“เลิกเล่นได้แล้ว” มอสติลหันมาตะเบ็งเสียงใส่จากที่นั่งด้านหลังนายรายนต์

“แทนที่จะเสียเวลาทะเลาะกันเอง เราควรเริ่มวางแผนต่อไปว่าจะทำอย่างไร
กับภารกิจที่รับมาในครั้งนี้...”

บรรดาเด็กหนุ่มนั่งกอดอก วินด์กับวิลเลียมเชิดหน้าใส่กันด้วยความ
หงุดหงิดใจเป็นที่สุด วินด์สอดปิ่นกลับไว้ที่เดิมก่อนจะถอนใจยาวๆ “เรากำลัง
จะเดินทางไปหาเป้าหมาย”

“ใช่...นั่นคือสิ่งที่เราต้องคิด อย่าให้เรื่องของริคโทเฟ่นสร้างความ
ขัดแย้งระหว่างพวกเธอ เข้าใจไหม”

สองหนุ่มนั่งเงียบ

“เข้าใจหรือเปล่า”

“ครับ”

“ดี”

ทุกอย่างกลับสู่ความเงียบอีกครั้ง วินด์หันไปฟังศีรษะกับกระຈก มือ
จุมขณะครุ่นคิดถึงชีวิตในโรงเรียนเบลเฟอร์เรต์ และนึกถึงครอบครัวของ
ตนเอง จู่ๆ เขาก็เริ่มกังวลใจ วินด์รู้ว่าพ่อแม่คงตามหาเขาทั่วทั้งแผ่นดิน แต่
จะทำอย่างไรได้ ในเมื่อเด็กหนุ่มตัดสินใจเดินเข้ามาในเส้นทางที่ซามัลลีซิดเอา
ไว้ จนถึงบัดนี้เงื่อนไขที่ซามัลลีสร้างขึ้นก็ผูกมัดเขาเอาไว้ไม่ให้ไปไหนได้ นอก
เสียจากจะปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย และบางที...เขาอาจไม่มีโอกาสกลับ
ไปพบครอบครัวอีกเลยก็เป็นได้

“ตอนนี้ริคโทเฟ่นคงกำลังร่วมมือกับตำรวจ เขาตามหาตัวพวกเราอยู่”
ทิมพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบระหว่างถอดนุฟงวิทย์อันเล็กออกจากกรู “แต่
ตอนนี้เขาคงไม่รู้ว่าพวกเราอยู่ที่ไหน”

“ไม่มีใครรู้หรอก” มีเสียงหัวเราะหึๆ จากหน้ารถ “ทุกอย่างจะจบลง
อย่างสมบูรณ์แบบเมื่อศตวรรษของพวกเราถูกกำจัด การตายของพวกเขาจะเป็น
ปริศนาต่อไป จนกว่าพวกเราจะกลับไปยังแกรนดินेल”

“นี่แน่ะคุณเฟลโร...ครั้งแรกที่คุณเจอริคก็ในเมืองท่าซินซัวร์จนถึงบัดนี้
คุณคิดว่าเขาเปลี่ยนไปบ้างหรือเปล่า” วินด์ถามขึ้น

“ในตอนนั้นริคโทเฟ่นใส่เสื้อและบริสุทธ์ ฉันจำได้ว่าเขากำลังเล่นเกม

ตามหาตัวชาลส์ ฮัสกิน...ตอนนี้เขากลายเป็นบุคคลมีชื่อเสียงของคริตเชียร์
ทุกๆ วันริคโทเฟ่นได้รับการฝึกฝนจากเจ้าหน้าที่ ไหวพริบของเขาล้ำหน้ารวดเร็ว
กว่าที่ฉันคิดไว้”

“เขาร้ายลึก” ครีฟกิ้นกล่าวเสริมระหว่างนั่งถึงสายตามกริบของริค-
โทเฟ่นซึ่งมองตนเองในวันที่เขาสะกดรอยตามเด็กหนุ่มคนนี้ “ดูเหมือนเขาจะ
เป็นคนน่ารักเพื่อนมากทีเดียว”

“ริคก็ยังคงเหมือนเดิม” วินด์เอ่ยเสียงแผ่ว “เขามักจะไว้วางใจเพื่อน
เสมอ”

“นั่นเป็นข้อเสียที่ทำให้เขาต้องเสียใจเมื่อรู้ว่าพวกเรากำลังทำอะไร” ทิม
เอ่ยต่อ ก่อนที่ฟรานซิสกับแมกซ์จะเริ่มบ่นเรื่องของริคโทเฟ่นอีกยาว

วินด์มองดูผู้คนบนท้องถนนเดินข้ามสี่แยกเป็นกลุ่มใหญ่ท่ามกลางเสียง
สายฝนซาๆ ที่สาดเทลงมา “ช่างริคเถอะ หน้าต่าอย่างเดียวของพวกเราตอนนี้
ก็คือ การล่าเหยื่อคนใหม่ตามคำสั่งของคุณชายซามัลลี”

“ใช่ เลิกพูดถึงเขาเถอะ” มอสติลกล่าวย้ำก่อนหันมามองสัญญาณไฟ
เขียว แล้วจึงเหยียบคันเร่งซึกๆ ปลดปล่อยรถไหลไปตามพื้นถนนลื่น มุ่งตรงสู่
ตึกระฟ้าเบื้องหน้าซึ่งเป็นเป้าหมายถัดไปของพวกเขา

เวลาล่วงเลยมาจนถึงหกโมงเย็น วินด์เปิดกระจก ไน้มัวชะเง้อ
มองบานหน้าต่างบนตึกสูงเสียดฟ้าก่อนจะหันไปสังเกตพนักงานซึ่งเดินออก
มาจากตึก

“นี่ไม่ใช่เรื่องง่ายที่เราจะลอบเข้าไปโดยไม่มีใครรู้”

“อย่าลืมนสิว่าเธอทำงานกับใคร” มอสติลเอ่ยเสียงแผ่ว

“เราจะไปทางไหน” วิลเลียมถามบ้าง

มอสติลชี้ไปยังเส้นทางใต้ดิน เขาบอกให้ฟรานซิสเป็นผู้ขับนำรถเข้าไป
จอด ขณะที่มอสติลกับวินด์ ค่อยๆ ย่องตามไปจนกระทั่งยามหันมามองรถยนต์
ของพวกเขา

“ตอนนี้หมดเวลาทำการแล้วครับ หากต้องการติดต่อกับบริษัทต้องรอ

พรุ่งนี้เช้า”

“เราไม่วร” พรานซิสตั้มกริม ชักปิ่นออกมายิงใส่ยามอย่างไม่ลังเล
ปัก!

กระสุนหนึ่งนัดจากปืนที่ใส่กระบอกเก็บเสียงทะลวงอกซ้ายของอีกฝ่าย
ร่างนั้นกระตุกก่อนจะล้มลงบนพื้นในทันใด วินด์กับมอสติลเดินเข้าไปรื้อคน
อื่นๆ ในลิฟต์ พวกเขามีสีหน้าเรียบเฉย ปฏิบัติหน้าที่ด้วยท่าที่สงบนิ่ง

วินด์กดหมายเลขลิฟต์ชั้นที่สามสิบหก ส่วนมอสติลก็หยิบแผงอิเล็กทรอนิกส์
ทรานซิสเตอร์เล็กๆ ออกมา ครั้นแล้วภาพของตึกสามมิติก็ปรากฏขึ้นเบื้องหน้า
เขาใช้มือเลื่อนไปบนภาพนั้นเพื่อสำรวจตำแหน่งห้องจ่ายไฟฟ้า แล้วจึงกดปุ่ม
ต่างๆ บนแผงอิเล็กทรอนิกส์บางๆ บนฝ่ามือ

“เอาละ...ดูสิว่าเราจะเล่นอะไรกับพิมพ์เขียวของตึกนี้ได้บ้าง”

เซเรน่า ดาวนี่ หญิงสาวหัวหน้าฝ่ายการตลาดของบริษัทกำลัง
ชะมักเขม่นกับกองเอกสารบนโต๊ะของเธอ

“ขออ้อละ โคล...ได้โปรด ฉันจะต้องทำงานชุดนี้ให้เสร็จแล้วจะกลับ
ไปหาคุณ...ให้ตายเถอะ คุณเป็นผู้ชายที่ขี้บ่นที่สุดในโลกเลย” หญิงสาว
หมุนเก้าอี้ ใช้ข้อศอกเท้าคางบนโต๊ะ ส่วนตามองหน้าจอคอมพิวเตอร์ ในมือ
อีกข้างก็ถือโทรศัพท์เอาไว้

“คุณดาวนี่คะ ลูกค้าที่ติดต่อเอาไว้ต้องการคุยกับคุณตอนนี้ค่ะ”

“มันเป็นหน้าที่ของผมไม่ใช่หรือ บอกหมายเลขโทรศัพท์ของเขาให้
ลูกค้าสิ”

“ค่ะ”

เซเรน่านั่งจ่อแป้นต่ออีกสักครู่ใหญ่ ก่อนเธอจะเห็นความผิดปกติที่เกิดขึ้นบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ “เดี๋ยวก่อนนะ โคล...ไม่ ไม่ใช่ เป่ล่านะ ฉันไม่ได้
แก้ตัว ฉันกำลังมองดูสายไฟที่พ่วงเข้ากับคอมพิวเตอร์นี่...จู่ๆ หน้าจอก็กะพริบ
สองสามครั้ง...โอ ที่รัก ขออ้อละ ฉันไม่ได้ทำอะไรจ๊ะ ตอนนี้ฉันก็หมดอารมณ์
ทำงานอยู่แล้ว อย่าให้ฉันพูดมากไปกว่านี้เลย...” แล้วจู่ๆ ไฟฟ้าก็ดับทันที

“เกิดอะไรขึ้นนะ คริสตี้”

“ไม่ทราบค่ะ”

“แค่นี้ก่อนนะ โคล ฉันรักคุณ” เซเรน่ารีบบอกก่อนจะวางสาย ไม่สนใจเสียงร้องห้ามผ่านโทรศัพท์ของแฟนหนุ่ม เธอเดินหาไฟฉายก่อนจะบอกลูกน้องให้เก็บสัมภาระเตรียมตัวเดินทางกลับบ้าน “ไฟดับแบบนี้ลิฟต์คงใช้ไม่ได้ พวกเราต้องเดินลงบันไดหนีไฟ”

“รีบทราบค่ะ”

“รีบมาเร็ว”

ทั้งสองเดินลงบันไดเรื่อยๆ สนทนาเรื่องงานด้วยความเหนื่อยหน่ายใจ จนกระทั่งเดินผ่านชั้นที่สี่สิบ เซเรน่าก็เห็นศพของยามนอนตายอยู่กลางทางเดิน เลือดชะโลมร่าง ปรากูรรอยมีดเต็มแผ่นหลัง รอยเลือดสดากระเซ็นทั่วผนัง แลดูแล้วช่างน่าหวาดกลัวยิ่งนัก สองสาวกรีดร้องอย่างตกใจสุดขีด พวกเธอรีบวิ่งกลับไปยังห้องทำงานของตัวเองโดยไม่คิดชีวิต

“ไดยินไหม” มอสติลร้องทักขณะเดินออกมาจากบันไดหนีไฟชั้นที่สามสิบเจ็ด

“เสียงกรีดร้องของผู้หญิง” วินด์บอก ก่อนที่พวกเขาจะเหยียดยัมมีเลศนัย “เราจะทำยังไงกับพนักงานในบริษัท”

“ปล่อยพวกเขาไป จัดการเรื่องของเราให้เสร็จเถอะ” ทุกคนต่างเดินตรงไปยังประตูบานใหญ่เบื้องหน้า วินด์ใช้มือลูบไล้ไปบนลายสลักก่อนจะเคาะเบาๆ ทว่าไม่มีเสียงตอบรับ แล้วในนาที่นั้นทุกคนก็ต้องมองหน้ากันเองด้วยความฉงน

“หลบ!” มอสติลตะโกนลั่น เขาผลักวิลเลียมกับวินด์ออกมาให้พ้นจากประตูทันที

ปัง! ปัง! ปัง!

ลูกกระสุนทะลุผ่านไม้ประตูกันเกิดรูโหว่นับสิบ บรรดาเพื่อนพ้องของวินด์ต่างมองหน้ากันเองด้วยความตื่นเต้นตกใจ ก่อนจะเดินไปผลักประตู แล้ว

ก็พบเข้ากับชายแก่ๆ ผู้หนึ่ง สีหน้าซีดเผือด แว่ตาตุ้มทั้งที่จิตใจน่าจะตื่นกลัว
 “สวัสดิ์คุณนักวิจัย...มานั่งทำงานในบริษัทแบบนี้ไม่สมกับฐานะนักวิจัย
 เลยนะ”

“ถอยไปเพลโร ไม่อย่างนั้นฉันฆ่าแกจริงๆ”

เจ้าของชื่อหัวเราะเสียงเบา

“ใกล้ตายแล้วยังปากดีอีกนะ” วิลเลียมเหยียดยิ้มเจ้าเล่ห์

“โอ้เลว...พวกแกมันก็เลวเหมือนกันทุกคน”

“พูดผิดพูดใหม่ก็ยังไม่สาย” มอสติลสวนทันควัน “ลืมไปแล้วหรือว่า
 คนที่ตกลงทำงานให้รัฐคือกลุ่มนักวิจัยมืด ซึ่งหนึ่งในนั้นก็คือคุณ...ใครๆ ก็รู้ว่า
 นักวิจัยมืดเป็นคนยังไง”

“เหอะ...อย่ามาว่าแต่ฉันเลย พวกแกมันก็เลวไม่ต่างกับนักหрок พวก
 แกมันสัตว์เดรัจฉาน!”

วินด์ยกปืนขึ้นก่อนจะยกคิ้วน้อยๆ “เก็บคำพูดนั้นไว้พร้อมกับลมหายใจ
 ที่จากไปเถอะ”

ปัง!

เพียงหนึ่งนัดลั่นเข้ากลางศีรษะ ร่างของชายแก่แน่นิ่งบนเก้าอี้ตัวใหญ่
 ควันจางๆ ลอยออกมาจากอุโมงค์ตรงกลางหน้าผากพร้อมกับเลือดสีเข้ม นัยน์ตา
 เบิกค้างแสดงความอาฆาตแม้ในวินาทีสุดท้ายของชีวิต

“เขาตายแล้ว” วิลเลียมบอก “วันนี้เราฆ่าคนคริสต์ไซร์ไปหกคน...
 คุณชายคงไม่พอใจ”

“มันเป็นเหตุสุดวิสัย” มอสติลกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ก่อนจะเดิน
 ออกมาจากห้อง

“ช่างมันเถอะ” วินด์บอกพลางยกปืนขึ้นเป่าควันจากปากกระบอก
 “ยังไงพวกเราก็ถูกหมายหัวอยู่แล้วนี่ ต่อให้พวกเราไม่ฆ่าคนคริสต์ไซร์ ก็ต้อง
 ถูกตำรวจตามล่าอยู่ดีนั่นแหละ” ว่าพลางเดินตามเพื่อนฯ ออกมาจากห้องด้วย
 สีหน้าขื่นมื่น

“พวกเราจะไปไหนต่อจากนี้ล่ะ” วิลเลียมเอ่ยด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้น

“วันนี้คงต้องซ่อนตัวนอกเมืองหลวง เราจะรอเวลาจนกว่าได้รับคำสั่งให้เดินทางไปเยี่ยมริคโทเฟนในค่ายเกนซีเมีย ทอลี โทโคอีกครั้ง”

“อา เจง...ไปเยี่ยมเขาในค่ายทัพกษัตริย์”

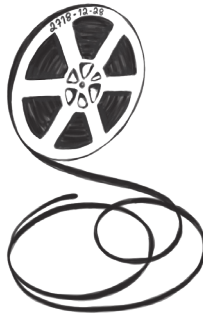
“ถึงเวลาต้องสะสางหนี้ระหว่างฉันกับหมอนั้นสักที” วิลเลียมหมุนคอ ยกคิ้วหวัดตาอย่างพึงพอใจ

บรรดาเด็กหนุ่มทั้งห้าต่างมองหน้ากันเองพร้อมเหยียดยิ้มแฝงไว้ซึ่งเลศนัย

พวกเขารู้ดีว่าคำพูดนั้นมีนัยสำคัญเช่นไร...

1

สภานักศึกษา

เวลาในเฟสแรก

วันแรกของค่ายทัพบกษัตริย์

“คุณจะทำคนเดียวในสำนักงานร้างหรือคะ”

“ครับ คิดว่าจ้ะ”

“มันไม่อันตรายไปหน่อยหรือ ที่นี้เสียง เบ่ลิยว และ...น่ากลัว” ริน-
เลอเลสว่าพลางยกสองแขนกอดกาย จู่ๆ ขนก็ลุกชู

“มันช่วยไม่ได้นี่ ผมต้องปลอมตัวเป็นสตีฟ นี่เป็นวิธีเดียวที่ผมกับเขา
จะสลับตัวกันได้ตลอดเวลาที่อยู่ในค่าย หากผมพักที่เตียงของนักเรียนทัพบก
ษัตริย์ มีหวังถูกจับได้คาหน้างูคาเขา”

รินเลอเลสพยักหน้าหงิกๆ อย่างเข้าใจ...แต่แน่ละ นั่นไม่ใช่เหตุผลเสียที่
เดียว แท้จริงแล้ว สาเหตุที่เขายอมพักอยู่ในอาคารสภาพสุดโทรมเช่นนี้ก็เพื่อ
ตามหาเอกสารที่ซ่อนอยู่ต่างหาก

แยะ...คิดไม่มีเวลามากนัก เขาต้องหามันให้เจอก่อนงานค่ายจะจบลง

ไม่เช่นนั้นของสำคัญที่เฝ้าตามหาจะตกไปอยู่ในมือของชาวมัลลิสอย่างไม่ต้องสงสัย

เบลลีย์ค่อนข้างกังวลกับสถานการณ์กลืนไม่เข้าคายไม่ออกเช่นนี้ เพราะภารกิจของนายน้อยเต็มไปด้วยความเสี่ยง แล้ววิกก็ยินดีที่จะเสี่ยงเสียด้วย

“ขอให้เก็บเรื่องนี้เป็นความลับนะครับ”

“แน่นอนค่ะ” ได้ยินเสียงใสของหญิงสาวแล้วยิ่งเบาใจ ทุกอย่างเป็นไปตามแผน อย่างน้อยวิกก็ยึดสำนักงานร้างเป็นบ้านพักชั่วคราวสำเร็จ ทำให้เขามีเวลามากพอสมควรในการค้นหาของสำคัญ

“เราจะช่วยคุณทำความสะอาดนะ”

“ขอบคุณครับ” วิกเผยยิ้มอย่างพึงพอใจ ก่อนจะเดินสำรวจอุปกรณ์ในห้องเก็บของ ซึ่งพบว่าทุกอย่างใช้การได้ดี “คุณจะกลับเมื่อไร”

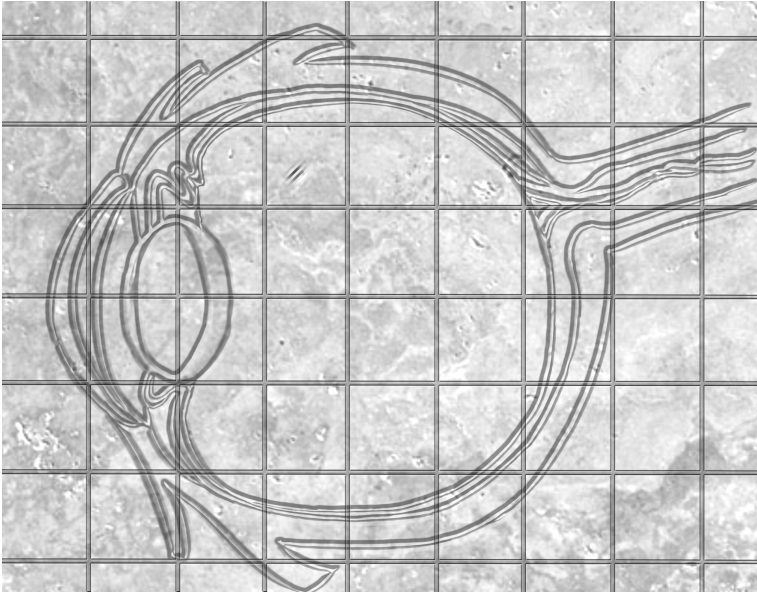
“เย็นนี้” รินเลอเลสบอก

“แล้วคุณจะกลับมาที่นี่อีกครั้งอาทิตย์หน้าใช่ไหม”

“ใช่แล้ว” เธอตอบพลางหยิบไม้ถูพื้นและถังน้ำ เดินผ่านห้องเก็บเอกสารเข้าไปยังห้องน้ำฝั่งตรงข้าม ก่อนจะตะโกนเสียงดังสนั่น “ดูเหมือนที่นี่จะสูบน้ำมาจากทะเลสาบ” รินเลอเลสเปิดกระจกบานเกล็ด เขย่งปลายเท้าเหนือฝาโถส้วมพลางกวาดตาผ่านหมอกหนาระหว่างรายงานเสียงเจื้อยแจ้ว

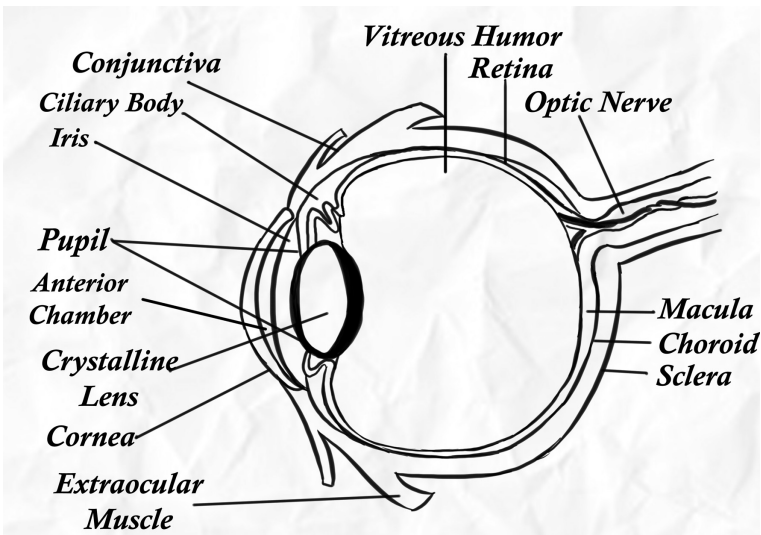
“เยี่ยมไปเลย อย่างน้อยผมก็มีน้ำใช้แล้วละ”

หญิงสาวไม่ได้ใส่ใจคำพึมพำของเด็กหนุ่มมากนัก เธอยังคง่วนอยู่กับการเติมน้ำให้เต็มถัง ส่วนวิกโทเฟ่นก็ปลีกตัวกลับเข้าไปในห้องชั้นวางเอกสาร เขามองดูเพดานสูงที่สลักรูปส่วนประกอบของดวงตา

“เบลลี่ ฆมขอคำใบ้รหัสที่ชั่วพลงนเก็บไว้หนอยสครับ”

“รับทราบ นายน้อย” เบลลี่โบกมือเบาๆ แล้วภาพกระดาศสองแผ่นก็ปรากฏขึ้นเบื้องหน้า

เด็กหนุ่มมองภาพทั้งสองกลางอากาศสลับกันด้วยความขงใจ จากนั้น เขาก็เดินสำรวจรอบๆ ห้องเอกสารเพื่อค้นหาหลักฐานเพิ่มเติม ซึ่งอาจจะช่วยให้ไขปริศนานี้ได้สำเร็จ

“ผมไม่เข้าใจว่าคำใบ้ที่มีกำลังสื่อถึงอะไร” ริดเปรยพลางดึงสันเอกสาร ออกมาจากชั้นวางอย่างระมัดระวัง

“กระดาษเปียกหมดแล้ว”

“สกปรกด้วย คงไม่มีใครเข้ามาแตะเอกสารอีกเลยนับตั้งแต่ที่นี่ถูก ปล่องร้าง”

เด็กหนุ่มกวาดตาอ่านข้อความภาษาอังกฤษาราสบนหน้าปกผ่านๆ ก่อน จะเริ่มต้นอ่านบทคัดย่องานวิจัย วินาทีต่อมาก็สออดมันกลับเข้าไปที่เดิมเมื่อพบว่าไม่มีความผิดปกติอะไรในกองเอกสาร

“แน่ละ มันไม่ใช่เรื่องง่ายๆ ที่เธอจะสามารถหาคำตอบได้เพียงลำพัง”

“แต่ผมต้องทำ”

“ใช่ มันคือหน้าที่ของเธอ” แบลลีย์ยกยืม จับจ้องมองนายน้อยของตนด้วยความขบขัน

“ในเมื่อคุณมองเห็นสิ่งต่างๆ รอบตัวเองได้ในระยะห้าสิบเมตร ถ้าอย่างนั้นผมฝากคุณช่วยตรวจสอบทุกอย่างภายนอกห้องเอกสารด้วยละกัน”

แบลลีย์เอานิ้วแตะปลายคิ้วเบาๆ แล้วก็เดินอาดๆ ยกไม้เท้ากระทบพื้นหายออกไปจากห้องทันที ในขณะที่เด็กหนุ่มยังคงยืนมองชั้นเอกสารอย่างสงสัย เขาฉุกมุมระหว่างคิดตรองหาวิธีไขคำใบ้

“ริด” ไม่นานนักแบลลีย์ก็ตะโกนเรียก “ริด”

“มีอะไรหรือเปล่า”

“มาดูอะไรหน่อยสิ”

“ผมกำลังไป” ว่าพลางสาวเท้ายาวๆ ข้ามห้องไปตามต้นเสียง เด็กหนุ่มเปิดไฟห้องทำงานแห่งหนึ่งพลางกวาดมองโต๊ะมากมายวางเรียงรายอย่างเป็นระเบียบ รอบๆ ห้องกว้างประดับด้วยรูปภาพและม่านสีอ่อน แบลลีย์ยืนอยู่มุมห้องข้างๆ กระถางต้นไม้ เขากำลังเงยหน้ามองผลงานจิตรกรรมในกรอบภาพขนาดใหญ่ด้วยความสนใจ

“คุณดูอะไรอยู่”

อีกฝ่ายขี้นิ้วไม่ได้ตอบ

“เกาะ?” ริดมองภาพวาดนั้นก่อนจะเลิกคิ้วสูง เขาสังเกตเห็นน้ำสีมรกตและเกาะทรงโค้งภายใต้แสงอาทิตย์ยามอัสดง

“เธอนึกถึงอะไร”

“มันคล้ายๆ กับเกาะที่ผมเคยไป...เกาะโดดเดี่ยวมุนเดียวในความทรงจำของซามัลลี”

“ใช่” แบลลีย์ตอบทันควัน พลางย่นคิ้วหนา มองรูปภาพนั้นตาไม่กะพริบ “มันคล้ายๆ”

“พวกคนที่เคยใช้งานสำนักงานนี้คิดจะทำอะไร” ริดสบถ

“หา! เชื่อกันได้ว่าไม่พ้นเรื่องของการวิจัยเก่าๆ สมัยที่ซามัลลีบุกเข้าไปในเกาะโดดเดี่ยวมุนเดียว”

“ผมก็ว่านั่น แสดงว่าที่นี่ไม่ได้ซ่อนแค่เอกสารดอนการ์ดอย่างเดียว แต่อาจจะมียานวิจัยชิ้นอื่นๆ ด้วยที่ไม่ได้พัฒนาต่อและถูกทำลายไป”

แบลลีย์พยักหน้าเห็นด้วยก่อนจะเลื้อยหางตามองกรอบภาพ เขาเลื่อนนิ้วสัมผัสรอยบินบนกรอบนั้นอย่างแผ่วเบา “ตรงนี้มีรู”

ปิ๊บ!

ทันทีที่ใช้นิ้วกดลงไปตรงรอยเว้า จู่ๆ ก็มีเสียงแผ่วเบาดังขึ้นพร้อมกับจุดสีเขียวสว่างจ้าๆ กรอบภาพ วิกิโทเฟนเบิกตามองด้วยความประหลาดใจใหญ่ เมื่อช่องเล็กๆ บนกรอบภาพเปิดออก กระดาษแผ่นหนึ่งโผล่ออกมาจากขอบ

“มีของซ่อนอยู่”

วิกิโทเฟนดึงกระดาษเรียบแผ่นนั้นออกมาโดยไว แล้วก็ต้องเอะใจเมื่อสิ่งที่เห็นเหมือนกับคำใบ้รหัสลับหน้าสุดท้ายที่ซัฟฟลูนั้นแสดงให้เห็นเขาดูทุกอย่าง!

ริคเบิกตากว้าง พยายามมองซ้ายมองขวาเพื่อจับจุดผิด “เหมือนกับสิ่งที่ชั่วพลูนี่เอาให้ผมดูปะ!”

“ใช่ นี่อาจจะเป็นกระดาดต้นฉบับที่ตอนการดบันทึภาพเอาไว้และกลายเป็นส่วนหนึ่งในความทรงจำที่ชั่วพลูนี่หยิบมาให้ดู”

สองหนุ่มสบตากันเองด้วยสีหน้าครุ่นคิดหนัก “ไอรอยหมึกหนึ่งหยดบนกระดาดนี้มันมีความหมายอะไรกันแน่ ผมไม่เข้าใจเลยสักนิด” ริคบ่นพลางดูกระดาดสูงๆ พยายามมองหาสิ่งผิดปกติบนกระดาดแผ่นนั้นแต่ก็ไม่พบอะไรทั้งสิ้น “ไม่ใช่ไรต์ ไรตัง ไม่มีตัวอักษรเลือดไหลออกมาด้วย”

แบลลีย์ฟังนายน้อยบ่นพลางเลื่อนนิ้วดูบปลายหนวด

“ริคคะ” ในขณะเดียวกันนั้น เสียงแหลมเล็กของหญิงสาวก็ดังชัดจางหะความคิดของสองหนุ่ม ก่อนที่เจ้าตัวจะโผล่หน้าผ่านกรอบประตูมา มองริคที่อยู่บริเวณมุมห้อง “สตีฟมาถึงที่นี่แล้ว”

“จั้นเหรอครับ เขาอยู่ไหน”

“เขากำลังขับรถวกกลับเข้าเมืองหลวง”

“อ้าว! ทำไมละครับ”

“ถ้าหากใครเห็นสตีฟตอนนี้อาจจับพิรุระหว่างคุณสองคนได้”

“จริงสินะ”

“สตีฟบอกว่าเขามีงานต้องจัดการในเมืองหลวงนิดหน่อยด้วย เขาจะแวะเข้ามาที่นี้อีกทีตอนเช้าตรู่วันพรุ่งนี้ ระหว่างที่เจ้าหน้าที่และครูฝึกไม่ทันสังเกตเห็น”

“อ้อ ดีสิครับ บอกเขาให้มาเจอผมที่นี่เลยก็ได้เนะ”

“โอเคคะ” รินเลอเลสพยักหน้าหงิกๆ “นี่แน่ะ คุณน่าจะมาเช็กในห้องน้ำสักนิดนะ”

“มีอะไรหรือครับ”

“ฝึกบัวนะคะ ฉันคิดว่ามันอาจจะมีปัญหาที่ท่อหรืออะไรสักอย่าง”

ริคฟังพลางเดินตามหญิงสาวไปที่ห้องน้ำ

“นั่นคืออะไรเหรอคะ” รินเลอเลสก็มมองกระดาดเปื้อนน้ำหมึกหนึ่ง

หยดในมือของอีกฝ่าย ซึ่งถูกซ่อนให้พ้นจากสายตาทันทีที่เธอเอ่ยถาม

“อ้อ ไม่มีอะไรหรอกครับ แค่กระดาดเซ็ดกระຈจ”

เบลลียัยม์ให้สีหน้าระรื่นและคำโกหกของริค ในขณะที่คนถามมองเด็กหนุ่มครุ่นหนึ่งด้วยความฉงน

“คุณจะเซ็ดกระຈจ?”

“ใช่ เอ่อ...ห้องน้ำไง...เซ็ดกระຈจห้องน้ำนั่นะ”

“อา ดีสิ เรากำลังหากระดาดเซ็ดกระຈจ” หญิงสาวเหยียดขมพลางผลักประตุ แล้วจึงรีบขึ้นวไปยังฝักบัวทันที “คุณลองเช็กดูละกัน”

“โอเค ผมจัดการเอง” ริควางกระดาดซึ่งไว้บนอ่างล้างหน้า เดินเข้ามาถึงน้ำ รีบถอดคอฝักบัวออกทันที “อ้อ เศษอุดตันเท่านั้น แค่นี้ก็ควรจะทำงานได้ตามปกตินะ...เฮ้ย! คุณทำอะไรนะ!” ริครีบกระโดดพรวดออกจากอ่างอาบน้ำ มือทั้งสองคว้ากระดาดยัပ္อยู่ในมือแน่นๆ ของหญิงสาวแทบไม่ทัน

“ก็...เซ็ดกระຈจ”

“พระเจ้า! ไม่ได้!”

รินเลอเลสยืนเงยบ มองดูอีกฝ่ายแสดงสีหน้ากระวนกระวายใจ เธอไม่มีทางรู้หรือว่าเธอทำอะไรผิดไป! “คุณบอกว่า คุณจะเซ็ดกระຈจ”

“ไม่ได้...ใช้กระดาดแผ่นนี้เซ็ดไม่ได้” ริคยกฝ่ามือแปะหน้าผาก ถอนใจยาวๆ อย่างเหนื่อยอ่อนให้กับความไร้เดียงสา

ในวินาทีเดียวกันนั่นเอง เด็กหนุ่มก็สะดุดสายตาเข้ากับตารางที่ค่อยๆ ผุดขึ้นมาจากกระดาดตามรอยเข็มของหยดน้ำ

lens nucleus	vitreous body	central retinal artery
ciliary process	ora serrata	central retinal vein
conjunctiva	ciliary muscle	optic nerve
inferior oblique muscle	ciliary zonules	vorticoose vein
inferior rectus muscle	schlemm's canal	bulbar sheath
medial rectus muscle	pupil	macula
retinal arteries and veins	anterior chamber	fovea
optic disc	cornea	sclera
dura mater	iris	choroid
lens cortex	retina	superior rectus muscle

“ขอโทษค่ะ เราไม่รู้ว่ะ...”

ริคยกมือห้ามสั่งให้อีกฝ่ายหยุดพูด ขณะที่เขาเบิกตากว้างตกตะลึงกับสิ่งที่เห็น และอ่านข้อความบนกระดาดแผ่นนั้นอย่างตื่นตะลึง “...นี่มัน!”

“...?”

“ให้ตาย! มันมีความหมาย!...มันซ่อนอยู่!”

“มันซ่อนอยู่?” คิ้วโก่งของสาวเจ้าเลิกขึ้นเล็กน้อย แววตาฉายความฉงน

เด็กหนุ่มไม่ได้ตอบ เขาฉีกยิ้มกว้าง แทบจะส่งเสียงร้องอย่างตืออกดีใจกับสิ่งที่ปรากฏขึ้นบนกระดาดโล่งๆ และหยดน้ำหมึกที่ทำให้เขาต้องปวดหัวกับการทำความเข้าใจมันมาตลอดสัปดาห์

“ริค?”

“ไม่เป็นไรครับ เดี่ยวผมกลับมาจัดการเรื่องผักบัวเอง ขอขอบคุณมากนะ!” เขากล่าวจบก็เผลอนำมือขมวดขมวดบนแก้มหนุ่มของรินเลอเลส แล้วจึงรีบวิ่งกลับไปห้องเอกสารโดยไม่สนใจเลยว่าอีกฝ่ายกำลังยืนนิ่ง ตกตะลึงกับการกระทำอันฉาบฉวยซึ่งทำให้หญิงสาวหน้าแดงตัวแข็งทื่อ เบิกตาโตมอง

ริคหายลับสายตาไปด้วยความตื่นตะลึงสุดขีด!

“เจ๋งชะมัด! แบลลีสต์ดูสิ!” ริคตะเบ็งเสียงบอกก่อนจะเงยหน้ามองภาพดวงตาบนเพดานอีกครั้ง “ข้อความที่ซ่อนไว้ปรากฏขึ้นมาทันทีที่ถูกล้ำ!”

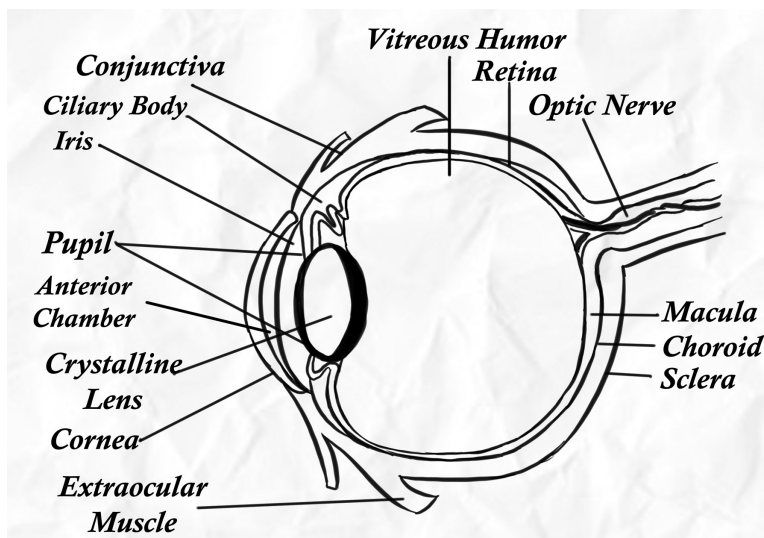
ชายดอนการ์ดยิ้มบางพลางสูบไปป์สบายอารมณ์ “คำในตารางเป็นส่วนประกอบของดวงตา?”

“ใช่ รอยน้ำมึกเบื่อนตรงตำแหน่ง Pupil” ริคจิ้มนิ้วตรงนั้นเบาๆ “pupil ที่แปลว่ารูม่านตา?”

“ใช่แล้ว” แบลลีสต์กล่าวจบก็เงยหน้ามองภาพบนเพดาน “นั่นคือรูม่านตา” เขาใช้ปลายไม้เท้าชี้ขึ้นไปข้างบน

“ตรงไหน ตำแหน่งไหนคือรูม่านตา”

ชายดอนการ์ดไม่รอช้า เลื่อนมือกวาดในแนวระดับ แล้วภาพโปร่งแสงสีฟ้าแสดงองค์ประกอบของดวงตาก็ตีปรากฏขึ้นอีกครั้ง

“โอเคผมเห็นละ มันคือส่วนนี้” ริคใช้นิ้วจิ้มไปบนอากาศก่อนจะชะเง้อมองดูฝ่าเพดาน เขาสังเกตรอยต่อตรงแผ่นผ้า “ผมคิดว่าบางที่อาจจะมียะไร

ซ่อนอยู่ข้างบนนั้น”

“นั่นสินะ”

เด็กหนุ่มเดินแทรกตัวผ่านบรรดาชั้นวางเอกสาร ยืนใต้เพดานตำแหน่งที่มีรูปสลักรูม่านตา บริเวณกึ่งกลางเส้นทางเดินระหว่างชั้นเอกสาร เยื้องมาทางประตูทางออกเล็กน้อย

“ผมต้องการบันได” ริดไม่รอช้า เขารีบวิ่งออกไปหยิบบันไดเก่าๆ สนิมเขรอะด้านหลังอาคารติดทะเลสาบ “สกปรกชะมัด” บ่นจบก็ใช้มือขีดขูดทางเองตัวเองแล้วจึงยกบันไดกลับเข้าไปในสำนักงาน “ผมอาจจะใช้มือดันฝ้าออกได้นะ”

“ลองดูสิ”

เด็กหนุ่มมองดูร่องรอบๆ แผ่นฝ้าแล้วจึงใช้ข้อนิ้วเคาะเบาๆ ก็รู้สึกได้ว่าแผ่นหลวมมากพอที่จะใช้มือเปิดออกได้ เด็กหนุ่มจึงดันมันขึ้นด้วยนิ้วแข็งแรงนั้น ก่อนจะมองฝ้าความมืด หาดบางสิ่งที้อาจจะซ่อนอยู่ข้างบนเพดาน ขณะเดียวกันมือทั้งสองก็คลำไปในความมืด

“ไม่มีอะไรเลย” แบลลีย์บอก

“ใช่ ไม่มีเลย” ว่าจบก็ลงจากบันไดแล้วจึงหยิบไฟฉายส่องไปรอบๆ แต่ก็ไม่พบอะไรทั้งสิ้น “น่าแปลกแฮะ ผมไม่น่าจะเข้าใจผิดเพราะคำใบ้มันบอกแบบนี้” ริดกล่าว “pupil คือจุดที่ควรจะมีของซ่อนอยู่”

“บางทีนั่นอาจจะไม่ใช่คำใบ้ที่แท้จริง”

“คุณมีความคิดอื่นที่ดีกว่านั้น?”

“เปล่าหรอก ช่างมันเถอะ” ชายดอนการ์ดถอนใจ แล้วก็เดินหายขึ้นไปข้างบนชั้นสองโดยไว

เด็กหนุ่มนั่งบนบันไดพลางครุ่นคิดด้วยความสงสัย ขณะก้มมองภาพตารางบนกระดานเปียกชื้นในมือ...แฮะชะมัด ปริศนาในคราวนี้เขาคงไม่สามารถไขคำตอบได้เพียงลำพัง และถ้าหากชายดอนการ์ดไม่ช่วย เขาก็ไม่รู้ว่าตนเองควรจะทำเช่นไรต่อไป

เด็กหนุ่มมองผ่านซุ้มโค้ง สังเกตร่างของแบลลีย์เดินกลับออกมาจาก

ความมืดด้วยสีหน้าผิดหวัง

เฮ้อ... วิกคอตก

“มีอะไรข้างบนชั้นสองบ้างไหม”

“ไม่เคย ไม่มีอะไรผิดสังเกต”

ในตอนนั้นเองสายตาของเด็กหนุ่มก็สังเกตเห็นจุดสีเขียวสว่างบน
กระดาศ “แบลลีย์”

“หืม?”

“ดูนี่สิ”

วิกเรียกอีกฝ่าย ก่อนจะพลิกกระดาศแล้วพบว่าจุดสีเขียวหายไปแล้ว
“นี่มันอะไร”

ชายดอนการ์ดมองนายน้อย ก่อนจะสังเกตบางสิ่งบางอย่างรอบๆ จุด
ที่วิกนั่งอยู่บนบันได “แสงเลเซอร์”

“หา?” วิกอุทานเสียงแผ่ว ลองเลื่อนมือวางแนวระนาบบนอากาศแต่ก็
ไม่พบ ทว่าทันทีที่เลื่อนกระดาศไปมารอบๆ บริเวณนั้น พลันแสงเลเซอร์สีเขียว
ก็พุ่งทะลุขึ้นมา “แสงส่องมาจากข้างใต้...” ว่าพลางมองพื้นกระเบื้องตรง
ตำแหน่งใต้ลวดลายรูม่านตา เด็กหนุ่มรีบกระโดดลงจากบันได เขานั่งยองๆ
ลงบนพื้น จดๆ จ้องๆ พื้นกระเบื้องลายหินอ่อนอย่างสนใจ “มีแสงเลเซอร์ที่
มองไม่เห็นด้วยตาเปล่าตรงนี้”

“ใช่ อาจจะมีอะไรบางอย่างซ่อนอยู่ข้างใต้”

“ถ้าอย่างนั้นผมจะลองเปิดดู” บอกจบก็ใช้สองมือลูบไปบนขอบ
วาบ!

ฉับพลันนั้นเองลำแสงสีเขียวก็พุ่งจากปลายนิ้ว พุ่งไปบนกรอบกระเบื้อง
แผ่นใหญ่ วิกร้องอุทานด้วยความตกใจ วินาทีเดียวกันหน้าจอลึกๆ ก็ปรากฏ
ขึ้นบนนั้น “เหลือเชื่อเลยแฮะ!” เด็กหนุ่มเผยยิ้มบางขณะมองหมายเลขทั้งสิบ
บนปุ่มด้านข้างสำหรับกดรหัสผ่าน “เอกสารน่าจะซ่อนอยู่ข้างใต้กระเบื้อง”

“ใช่”

“เราต้องมีรหัสผ่าน” ว่าพลางเงยมองชายดอนการ์ด

“ปัญหาก็คือ...เราจะไปเอารหัสจากที่ไหน”

“ถูกแพง”

“รินนี่ เธออยู่ที่นั่นหรือเปล่า”

ริคเหลียวสายตาผ่านชั้นวางเอกสารทันทีที่ได้ยินเสียงของชายคนหนึ่ง
 ดั่งขึ้นข้างนอกสำนักงาน เสียงนั้นฟังดูก็รู้ว่าคงเป็นเด็กวัยรุ่นนักเรียนมัธยม
 คนหนึ่ง เด็กหนุ่มรีบขยับตัวออกจากแผ่นกระเบื้องด้วยท่าที่ลุกลี้ลุก

“มีคนรู้ว่ามีผมอยู่ที่นั่น”

“เป็นไปได้ยังไง รินเลอเลสเป็นคนบอก?”

“ไม่มีทาง เธออยู่กับผมตลอดเวลาที่เดินทางเข้ามาในค่าย”

เด็กหนุ่มลุกขึ้นยืน แล้วภาพหน้าจอกับปุ่มบนกระเบื้องก็เลื่อนหายไป
 ด้วยกลไกการทำงานพิเศษที่ติดตั้งให้ซ่อนข้อความอัตโนมัติ

ในจังหวะนั้นเอง เสียงสวบสาบจากภายนอกสำนักงานก็ดังขึ้น เพียง
 ครู่เดียวเจ้าของร่างเล็กก็ปรากฏหน้าประตู่ สายตาโฉบมองริคผ่านชั้นวาง
 เอกสารด้วยความประหลาดใจใหญ่ รูปร่างของเด็กชายแปลกหน้าผู้นี้แลดู
 ปราดเปรี้ยว แววดตาแหลมคมราวกับเหยี่ยว สีมืดดำรับกับริมฝีปากบาง เรือน
 ผมหื่นสีน้ำตาลแกมเขียวเหมือนเปลือกไม้ เขาใส่ชุดหมู่บุญเจดิดปักเล็กๆ
 สีขาวมุกที่ตึงหูข้างขวา และสวมเสื้อเชิ้ตตัวใหญ่ กางเกงขาสั้นลายพราง พร้อม
 สะพายเป้สีเขียวเข้ม “สตีฟ?...นายมาเมื่อไร แล้วริน...”

ริคไม่ได้ปริปากเอ่ยชัด เขายังคงจ้องมองอีกฝ่ายตาไม่กะพริบอย่าง
 นึกสงสัย

จู่ๆ คนแปลกหน้าก็อุทานเสียงต่ำ คราวนี้เขาหรีดตาลงพิมพ์เสียงเบา
 “ไม่ใช่สิ...ไม่ใช่মনันสักหน่อย” ว่าพร้อมเลื่อนมือกดออก ก่อนจะกล่าวต่อ
 ด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าว “คุณมาทำอะไรที่นี่...ริคโทเฟน เลมเบอส์”

2

ภายในสำนักงานร้าง

“คุณมาทำอะไรที่นี่ ริคโทเฟน เลมเบอส์?”

เบลลีนิ่งเงียบ ส่วนริคไม่ได้ตอบ เขาสังเกตเห็นหน้าและน้ำเสียงเชิงออกคำสั่งของเด็กชายด้วยความไม่พอใจ ทั้งสองประสานสายตาดูอย่างดุขัน ในขณะเดียวกัน รินเลอเลสก็เดินออกมาจากห้องทำงานอีกฟากหนึ่ง

“เฮดรัล! เธอรู้ได้ยังไงว่าเราอยู่ที่นี่”

เด็กชายแปลกหน้าได้ยินเพื่อนเรียกเช่นนั้นก็หันไปมองแล้วยกคิ้วให้ “ก็ออกมาเดินเล่นเรื่อยเปื่อย...ประตูหน้าอาคารถูกพังเข้ามา ฉันจึงจะได้ไม่ยากหรอกว่าต้องมีใครสักคนอยู่ข้างในนี้”

“เฮดรัลหรือ” ริคเอ่ยทวนด้วยความสงสัย “ชื่อคุณ?”

“เฮดรัล เฮคเทล” เบลลียกกล่าวยั่ว

เด็กชายเหลือบหางตามองริคก่อนจะตอบ **“ใช่”**

“นักเรียนอันดับต้นๆ ของโรงเรียนอันดาร์ส”

เฮดรัลยกไหล่ **“ไม่น่าแปลกใจเลยที่ชาลส์จะรีบเดินทางเข้ามาในค่าย”**

“หืม? หมายความว่ายังไง?”

“หมายความว่าเจ้าหน้าที่ตามหาตัวคุณอยู่” อีกฝ่ายตอบด้วยน้ำเสียงเบื่อหน่าย “ช่างนอกกำลังวุ่นวายมาก ครูฝึกกับทหารไม่พอใจที่เจ้าหน้าที่หน่วยสืบราชการลับก้าวก่ายงานค้าขายของพวกเขา น่าตลกดี...เจ้าหน้าที่ทำตัวลึบๆ ล่อๆ ที่นี่ก็เพียงเพื่อตามหาคุณคนเดียว”

“พวกเขาเข้ามาที่นี่” ริดพืมพ้ำเสียงแผ่ว

“แน่นอน...เพื่อนามสกุลที่สองแล้ว ถ้าหากเจ้าหน้าที่ครีตเชียร์ต้องตาย ก็คงทำได้ละมัง”

“เฮดรัล อย่าพูดเล่นสิ” วินเลอเลสทำหน้ามึนใส่

“หน้าฉันบอกเธอแล้วว่าฉันกำลังพูดเล่น บางทีการกระทำของเจ้าหน้าที่หน่วยสืบราชการลับมันถึงเฝ้าตินะว่าไหม”

ริดย่นจมูก ฟังคำพูดชวนหงุดหงิดนั้นด้วยความอึดอัดใจ

“คุณเองก็เหมือนกัน...ใครอนุญาตให้คุณเข้ามาในงานค้าขายไม่ทราบ ไม่มีใครบอกคุณหรือไม่ว่าเด็กอ่อนประสบการณ์ไม่เหมาะกับค้ายของนักเรียนทัพกษัตริย์”

“เฮดรัล!”

คราวนี้เด็กหนุ่มต้องหรีตากัดฟันกรอด มองอีกฝ่ายอย่างไม่เป็นมิตรนัก เขาอยากจะเถียงแต่ก็ห้ามตัวเองเอาไว้เสียก่อน

“ไจเย็น” แบลลีย์เตือนเสียงเบาขณะมองดูสีหน้าของนายน้อยที่กำลังร้อนกรุ่นแทบจะลุกเป็นไฟ

“รู้ไหม นอกจากพวกอันธพาลข้างถนนแล้วฉันก็ไม่เคยเจอใครเป็นฝ่ายกวนตีนใส่มาก่อนเลยนอกจากนาย” ริดบอกด้วยสีหน้าขุ่นๆ ปล่อยให้อีกฝ่ายหัวเราะซ้ำ

“พูดแค่นี้ก็ถือว่าผมแหย่คุณซะแล้ว ชี้โมโหจังเลยนะ” ว่าพร้อมดีสีหน้ากวน ไม่รู้สึกสะทกสะท้านต่อแวตาคีโองโรธของริดโทเฟนเลยแม้แต่น้อย

“เฮดรัล เธอน่าจะไปรายงานตัว” หญิงสาวรีบเอ่ยชัด

“ฉันไม่จำเป็นต้องรายงานตัวกับใครทั้งนั้น” เฮดรัลกล่าวสวนเสียงแข็ง

“แทนที่จะเตือนคนอื่นนะ เตือนตัวเองซะก่อนดีกว่ามั้ง ตอนนี้อย่า
คอยหลบๆ ซ่อนๆ สายตาของเจ้าหน้าที่...คงน่าสนุกฟิลิก”

เด็กหนุ่มฟังจบก็ต้องกำหมัดแน่น เขาเดินปั้งปั้งเข้าหาอีกฝ่าย แต่แล้ว
วินเลอเลสก็ร้องแขนไว้เสียก่อน

“ผมอยากจะเดินไปไหนมาไหนมันก็เรื่องของผม ทำไมละ ทำไมคุณ
ต้องทักท้วงเรื่องนี้ด้วย”

“ฉันไม่ได้ทักท้วงเรื่องของคุณาย”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ต้องพูดถึงมันจะดีกว่านะ” ว่าพลางเดินเอามือไพล่
หลัง สายตาก็เฝ้ามองภาพบนเพดานสูง

วิคจด์จ้องมองอีกฝ่ายตาไม่กะพริบ กำหมัดแน่น ไม่ปริปากพูดออกมา
นานนับนาทีจนกระทั่งอารมณ์ร้อนๆ เดือดพล่าน “ออกไป” เสียงแผ่วเบาลอด
ผ่านไรฟัน ดังมากพอที่จะทำให้เฮดรัลต้องเหลียวหน้าผ่านช่องทางเดินระหว่าง
ชั้นเอกสารมาองเด็กหนุ่ม

“คุณพูดว่าอะไรนะ”

“...”

“พูดให้ดังกว่านี้สิ ผมอยากได้ยิน”

“ไสหัวไปซะ” คราวนี้วิคจด์กล่าวด้วยน้ำเสียงข่มขู่อีกฝ่าย “ออกไปจาก
ที่นี่ก่อนฉันจะอารมณ์เสียไปมากกว่านี้”

“หา? คุณคิดว่าผมกลัวคุณมากหรือไง” เฮดรัลดีสีหน้าว่าเรingersกับ
ชอบใจในคำท้าทายนั้น ทำเอาวิคจด์โกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงอยากวิ่งเข้าไปชกหน้า
เสียให้รู้แล้วรู้รอด “ถ้าผมจะไม่ออกไปจากที่นี่แล้วคุณจะทำยังไงไม่ทราบ
คุณนามสกุลที่สอง”

“ชัตนากองกับพื้นไง เฮด”

“ผมชื่อ เฮดรัล เฮคเทล อย่ามาเรียกว่าเฮด”

“ทำไมละเฮด นายมีปัญหา?”

นัยน์ตาสีน้ำตาลหรือลึง เด็กชายหัวเราะหึๆ ให้กับอีกฝ่าย “ไม่ยักรู้ว่า
นามสกุลที่สองก็กวตืนเป็นเหมือนกัน”

“เฮดรัล!”

ริคไม่รอช้าพุ่งปราดเข้าไปกระชากคอเสื้อ เขาถลึงตาแสดงความเกลียดชังให้กับสีหน้าระรื่นไม่รู้สึกรู้สีกทุกขรือนของเด็กชาย

“ถอนคำพูดเดี๋ยวนี้นะ”

“เจ้าหน้าที่ยังออกคำสั่งกับผมไม่ได้เลย แล้วคนอย่างคุณจะมาออกคำสั่งกับผมได้ยังงี้ริคโทเฟน”

“เฮดรัล พอได้แล้ว” รินเลอเลสกลาตัวเข้ามาแล้วจึงวางมือบนไหล่ของทั้งสองเป็นเชิงเตือน

ริคยอมปล่อยมือออก ดวงตาฉุนก็กั้นนั้นยังจ้องมองอีกฝ่ายไม่กะพริบ ใบหน้าของเขา ร้อนกรุ่นจนแทบจะลุกเป็นไฟ ในขณะที่เฮดรัลยังคงยิ้มระรื่นอย่างสบายอารมณ์ เด็กชายบัดมีอีกฝ่ายออกอย่างไม่ใส่ใจนัก จากนั้นแล้วก็เดินอาดๆ ไปรอบๆ ห้อง “ไปดีกว่า อยากเดินสำรวจป่า...หวังว่าพุ่มนี้เข้าเราจะเจอกันในแถวนะครับ สตีฟ เพอร์ดัน” น้ำเสียงนั้นฟังดูเหน็บแนมเสียดสีมากกว่าจะแสดงออกถึงมิตรไมตรี ริคมองเด็กชายกระซิบสายเป้แล้วจึงเดินออกไปจากอาคาร เฮดรัลผิวปากไปตลอดทาง

รินเลอเลสต้องถอนใจให้ความหยาบคายของเพื่อน

“ริน คุณรู้จักเขา?”

“เขาเป็นเพื่อนของเราและสตีฟ”

“สตีฟคบหมอนี้เป็นเพื่อนได้ยังไง”

หญิงสาวยกยัมขบขัน “ที่จริงพวกเขาทะเลาะกันแทบทุกครั้งทีเจอหน้า เฮดรัลเป็นคนที่มีโลกส่วนตัวสูง เขาชอบอยู่คนเดียว”

“ก็เชิญอยู่คนเดียวต่อไปละกัน” ริคนินทาไล่หลัง

“เราขอโทษแทนเฮดรัลด้วยนะคะ จริงๆ เขาก็เป็นเพื่อนที่น่ารักของเรานะ เขาแค่แสดงออกไม่เก่ง” ทันทีที่รินเลอเลสกล่าวเช่นนั้น ริคก็อุทานประศดขึ้นขนาดว่าแสดงออกไม่เก่งนะ ถ้าขึ้นหมอนี้แสดงออกเก่งเมื่อไร คงได้ฆ่ากันตายไปข้างจริงๆ...ริคบ่นในใจ

หึ...แบลลีย์ส่ายหน้าให้เด็กหนุ่ม

เชื่อได้เลยว่าในค่ายคงต้องเกิดเรื่องสนุกๆ ระหว่างนายน้อยกับเฮดรัล
แน่ๆ

หนึ่งชั่วโมงในการเดินสำรวจรอบๆ สำนักงานร้างไม่ได้ช่วยให้
ปริศนาของรหัสลับกระจ่างชัด ไม่มีจุดน่าสงสัยหรือหลักฐานใดๆ ช่วยบ่งชี้รหัส
บนแผ่นกระเบื้องในห้องเก็บเอกสาร แม้แต่ชายดองการ์ดเองก็ไม่พบคำใบ้ใดๆ
รอบๆ สำนักงานเลยสักนิด จนกระทั่งเวลาผ่านล่วงเลยไปจนถึงยามเย็น ริดก็
เลิกค้นหาความลับทันทีที่รินเลอเลสชวนเขาพักรับประทานอาหารด้วยกัน
บริเวณทะเลสาบ

เด็กหนุ่มหยิบขนมปังสองก้อนออกมาจากกระเป๋า ขณะเดินไปที่ท่า
เทียบเรือไม้ผุๆ ตาเลอบมองผ่านหมอกบางๆ บนผิวน้ำนิ่ง ไม่มีแม้แต่คลื่น
บางเบาหรือเสียงลมพัดผ่าน มีเพียงความเปล่าเปลี่ยวที่ชวนให้ขลุ่ยได้อย่าง
น่าประหลาด ริดสังเกตเห็นเงาแนวเขาสีหม่นบางๆ บริเวณขอบฟ้า สถานที่แห่งนี้
ช่างเงียบเชียบดุจดังป่าช้า

“ที่นี่คงไม่มีใครเดินผ่านมานานนับปี”

“ใช่ มันถูกปล่อยร้างนี้น่าจริงไหม” ริดตอบแบลลีย์ ก่อนจะหันไปมอง
อาคารสภาพโทรมๆ ผ่านแนวป่า

“นับเป็นข้อดีที่ทำให้เธอมีเวลาค้นหารหัสในสำนักงานร้างได้มากขึ้น”

“ก็จริงของคุณ”

สักครู่หนึ่งรินเลอเลสก็เดินมาหาพร้อมกับกล่องอาหารใส่ซูปร้อนๆ และ
ลาซานญ่าหมู

“ขนมปังไม่ทำให้คุณอิ่มหรอกนะ” เธอว่าพลางมองอีกฝ่ายเคี้ยว
ขนมปังตุ้ยๆ เด็กหนุ่มใช้สองมือรับอาหารมาพร้อมกล่าวขอบคุณ “ริด คุณ
กำลังหาอะไรอยู่หรือเปล่า”

“หืม?”

“เราเห็นคุณเดินรอบๆ อาคาร”

“อ้อ ไม่มีอะไรหรอกครับ ก็แค่สำรวจไปเรื่อยๆ เท่านั้น เพราะผมต้อง

อยู่ที่นี่อีกนานนับเดือนจริงไหม”

รินเลอเลสพยักหน้าเข้าใจ เธอไม่ได้แสดงท่าทีสงสัย ทำให้ริคโทเฟนต้องหันหน้าไปถอนใจอย่างโล่งอก สักพักทั้งสองก็ได้ยินเสียงดังสวบสาดและเสียงสนทนาของใครสักคนดังขึ้นด้านหน้าสำนักงาน

“น่าจะเป็นนอร์เวลกับทอมมี่” หญิงสาวว่าพลางลุกขึ้นยืน เธอเดินไปหาเพื่อนๆ ก่อนจะชวนมานั่งเล่นข้างทะเลสาบด้วยกัน

“ได้ที่ซ่อนตัวแล้วสินะ” ทอมมี่ฉีกยิ้ม เดินเข้ามาหาพร้อมตบปาดเด็กหนุ่มเบาๆ

“ข้างในน่าจะดีกว่าที่คิด” นอร์เวลออกความเห็นก่อนจะเลื่อนตัวลงนั่งบนท่าเทียบเรือ

“ฉันอยากย้ายมาอยู่ที่นี่!”

“ทำไมนายอยากอยู่ที่นี่ล่ะทอมมี่”

“ก็เพราะว่ามันสะดวกสบาย”

“นั่นหรอ ที่จริงฉันอยากอยู่ในเต็นท์กับพวกนายมากกว่าด้วยซ้ำ”

ริคบัน

“ແ່ນະ ตอนนี้นำหน้าที่กำลังตามหาตัวนายทั่วค่าย”

“ฉันรู้แล้ว เฮดรัลเพิ่งบอก”

“นายเจอเขาแล้ว?”

ริคพยักหน้ารับ “เขารู้ด้วยว่าฉันไม่ใช่สตีฟ เด็กนั่นปากบอนซะมัด ฉันอยากส่งสอนมันให้เช็ดหลาบ” พุดไม่ทันจบ รินเลอเลสก็ก้มหน้ากินอาหารเงียบๆ ทำเอาเด็กหนุ่มหน้าเจียน “เอ้อ ขอโทษที ผมไม่ควรจะพุดถึงเพื่อนของคุณแบบนั้น”

“หา! ปกติเฮดรัลไม่ค่อยคุยกับใครในเวลาพักนี่นา” ทอมมี่เหี้ยดยิ้ม “เขายั่วให้นายโมโหได้นี่ถือว่าไม่ธรรมดา”

ริคฟังพลางส่งเสียงครางในลำคออย่างไม่พอใจ

“เอาเถอะ นายมีอะไรให้ช่วยก็บอกละกัน พรุ่งนี้สตีฟก็คงมาถึงที่นี่”

ทั้งสี่นั่งสนทนากันต่อสักพักจนกระทั่งริคโทเฟนรับประทานอาหารเย็น

เสร็จ จากนั้นเธอก็อาสาพาวิลเลจเลสลีย์กลับไปที่รถกระบะเพื่อเดินทางกลับ
สำนักงานตำรวจแห่งชาติพร้อมเจ้าหน้าที่

เมื่อริคต้องอยู่คนเดียวในสำนักงานช่วงค่ำ เขาก็มีเวลาเต็มที่ในการ
ทำความเข้าใจกับปริศนาซึ่งยังคงมีดบาดด้าน ทั้งริคและแบลลีย์ต่างสำรวจ
รอบๆ สำนักงานอีกครั้งด้วยความหวังว่า อาจจะพบเบาะแสบางอย่างเชื่อมโยง
โยงกับรหัสผ่านบนพื้นกระเบื้องในห้องเก็บเอกสาร

“พวกเรายังไม่ได้ตรวจสอบชั้นบน” ริคว่าพลางใช้มือตบกระบอก
ไฟฉาย ก่อนจะเดินขึ้นไปข้างบน เลี้ยวเข้าห้องส่งสัญญาณวิทยุซึ่งเป็นจุดเดียว
ในสำนักงานที่สัญญาณต่างๆ และไฟฟ้าไม่สามารถใช้งานได้ เด็กหนุ่มไม่ได้
ใส่ใจนัก เขาส่องไฟฉายสำรวจเอกสารและสิ่งของสุดโหดบนโต๊ะทำงาน

ในขณะที่แบลลีย์สนใจอยู่กับเอกสาร ริคก็กวาดตามองอุปกรณ์อื่นๆ
ภายในห้อง “ไมโครโฟน คอมพิวเตอร์ และอุปกรณ์ปรับแต่งเสียงอยู่ในสภาพ
ดี” เด็กหนุ่มว่าพลางเคาะนิ้วเบาๆ บนเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ เขานั่งยองๆ
มองสายไฟอย่างนึกงุน “ทุกอย่างเชื่อมต่อกันหมด ไม่มีส่วนไหนเสียหายหรือ
ชำรุด แต่มันกลับใช้การไม่ได้นี่หมายความว่ายังไง”

“ฉันตอบเธอไม่ได้” แบลลีย์กล่าวอย่างไม่ใส่ใจนัก เขาหยิบเอกสารบน
โต๊ะออกมาอ่านพลางพิมพ์เสียงเบา

“ห้องนี้อาจจะมีอะไรบางอย่างที่เป็นเบาะแสสำคัญ...ผมจะหาทางซ่อม
จุดที่ไฟฟ้าชำรุดเอง” ริคว่าจบก็เดินออกจากห้อง จัดหาอุปกรณ์สำหรับซ่อม
สายไฟ เดินตรวจหาความผิดปกติแล้วจึงลงมือแก้ไขราวๆ ครึ่งชั่วโมง สักพัก
ห้องส่งวิทยุก็สว่างขึ้น คอมพิวเตอร์ทำงานเองโดยอัตโนมัติ แล้วเครื่องมือ
ทุกชิ้นก็พร้อมใช้การ

เด็กหนุ่มสังเกตเห็นคำสั่งบางอย่างปรากฏขึ้นบนหน้าจอ “แบลลีย์ คุณนี่สิ”
ชายดอนการด์หันมองตามคำสั่งของนายน้อยทันที ริควาดันบนหน้านั้น
“คุณจัดการกับไฟสวิตช์ในคอมพิวเตอร์เครื่องนี้ได้หรือเปล่า”

“ต้องลองดู” แบลลีย์เลิกคิ้ว หนดกระตือรือร้น เขาเอาฝ่ามือวางบน
หน้าจอ แล้วจับปลั๊กนั้นแสงสีฟ้าก็สว่างวาบขึ้น ก่อนที่ตัวเลขนับเป็นล้านๆ ชุด

จะไหลผ่านหน้าจอเข้าสู่ลำแขนของชายดอนการ์ด แบลลีย์ค่อยๆ หลับตาลง
ปล่อยให้ข้อมูลถูกป้อนเข้าสมอง

ริคโตะเฝ้ามองท่าทีสงบนิ่งนั้นด้วยความฉงน “คุณได้ข้อมูลสำคัญอะไร
บ้างไหม”

“ฉันกำลังสแกนอยู่” อีกฝ่ายว่าพลางย่นคิ้วหนาๆ ลึกครูกี้ดึงมือออก
จากหน้าจอมคอมพิวเตอร์ “มีบันทึกการติดต่อของนักวิจัยผสมในสำนักงานนี้
กับนักวิจัยที่กระเจายก้นออกไปซ่อนตัวอยู่ในพื้นที่คริสต์เชียร์มากกว่าสามหมื่น
ไฟล์”

ริคอัปากหาว

“มีที่นั่นสนใจอยู่สามไฟล์ พวกเขาพูดถึงสิ่งของที่ซ่อนอยู่ในห้องใต้ดิน”

“ห้องใต้ดิน?” ริคสงสัย “หรือว่า...”

“ใช่ ฉันคิดว่าแผ่นกระเบื้องบนพื้นในห้องเก็บเอกสารเป็นประตูลงไป
ในห้องใต้ดิน”

“ถ้าอย่างนั้นเราต้องรีบหารหัสผ่านมาเปิด”

“ใช่”

“แล้วพวกเขาพูดถึงรหัสผ่านบ้างหรือเปล่า” นั่นคือสิ่งที่ริคสนใจที่สุด

“พูดถึง”

“มันคือ...?”

แบลลีย์ถอนใจเบาๆ “พวกเขาไม่ได้บอกว่ารหัสคืออะไร มันไม่ปลอดภัย
ที่จะปรึกษากันทางวิทยุ พวกเขาแค่คุยกันถึงคำใบ้บอกที่ซ่อนรหัส”

“เจ๋ง” ริคแอบประซดเล็กน้อย

“มีเทพม้วนหนึ่งในตู้กระจก มันอาจจะบอกใบ้เกี่ยวกับรหัส”

“ตู้กระจกไหน”

“ฉันไม่รู้”

ริคได้ยืนเซ่นนั้นก็รีบเดินออกจากห้องส่งวิทยุแล้วเลี้ยวเข้าไปในห้อง
ข้างๆ เขากวาดตามองตู้กระจกบริเวณมุมห้องเพียงแวบเดียวก็เจอสิ่งที่แบลลีย์
พูดถึง ดวงตามมองม้วนเทพเรียงเป็นตับอยู่ภายในนั้น “ให้ตาย จะรู้ได้ยังไง

ว่าคำใบ้ที่คุณพูดถึงมันอยู่ในม้วนเทปลำดับที่เท่าไร”

“เดี๋ยวก่อนนะ”

“...มีอะไรหรือ...”

“ซู่ว!”

จู่ๆ แบลลีย์ก็ทำท่าจู้ปากสั่งให้เขาเงียบ

ในตอนนั้นเองที่ชายดอนการด์ก็ได้ยินเสียงเดินสวบสาดดังอยู่ภายนอกอาคารสำนักงานร้าง “มีคนมา”

“ทอมมีกับบนอร์เรลกลับไปทีเต็นท์แล้วนี่”

“ก็คงไม่ใช่พวกเขาสองคนยังงี้ละ” แบลลีย์บอก

ทั้งสองมองหน้ากันเองด้วยความสงสัยครู่หนึ่ง ก่อนที่ริคจะรีบเดินกลับลงมาชั้นล่าง แอบฟังเสียงย่องผ่านพงหญ้าภายนอก

“ใครก็ไม่รู้กำลังจะเข้ามาที่นี่”

ริคปิดปากเงียบ เขายืนคิ้วเมื่อได้ยินเสียงสนทนาฟังไม่ได้ศัพท์ภายนอก “ไม่ใช่ทอมมีกับบนอร์เรลแน่ๆ” กระซิบพลางตัดสินใจดลบันดาลไฟในห้องเอกสาร และกดปุ่มข้างประตูเพื่อปิดล็อกอัตโนมัติ

คราวนี้ริคเดินกลับเข้าไปในห้องทำงาน พึงตัวเข้ากับผนังข้างหน้าต่างบานเกล็ด มีแสงสว่างจากไฟฉายสาดทอดผ่านผ้าม่านใกล้ตำแหน่งที่เขายืนอยู่ จนแทบจะทำให้ใจหายใจว่า เด็กหนุ่มเห็นเงาตะคุ่มของใครสักคนใส่แจ็กเก็ตตัวใหญ่ เขามองไม่เห็นชายอีกคนซึ่งกำลังสนทนาอยู่ด้วยกันภายใต้เงาไม้สักครู่พวกเขาก็เดินผ่านประตูหน้าอาคารเข้ามาภายในสำนักงาน ฝ่าเท้าหนักๆ ของคนสองคนย่ำลงบนพื้นไม้สกปรก มันส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าด

พวกเขาเป็นใคร

ริคตอบไม่ได้ เขารู้เพียงว่าบัดนี้ชายปริศนาทั้งสองพยายามเปิดประตูกล แล้วใจของริคก็หล่นวูบไปที่ตาตุ่ม เด็กหนุ่มรีบเลื่อนมือลูบมิดพิบในกระเป๋ากางเกงทันที

“อย่าบอกนะว่าเป็นซามัลลี” แบลลีย์สงสัย “เป็นพวกฆาตกรหรือเปล่า หรือว่าเป็นมั่วบลีดี”

“ผมไม่รู้” เด็กหนุ่มกล่าวแทบจะเป็นเสียงกระซิบ

ริคเห่อกตก เขาได้ยินเสียงตะโกนตะกักกักนัดชัดตรงประตูกล

“เธอจะทำอะไร” ชายดอนการ์ดมองนายน้อยค่อยๆ ย่องเข้าไปในห้องเก็บเอกสาร ริคคู่ตัวต่ำเดินเลียบผนังไปจนถึงประตูกล เขาฟังเสียงบีบๆ หน้าประตูบานนั้นนานนับนาที่ บัดนี้คนแปลกหน้ากำลังพยายามหาทางปลดล็อก ริคกุมมิดพับแน่น เหงื่อของเขาผุดพรายในทุกครั้งที่มีความกังวลขึ้น “เบลลีย์ คุณช่วยออกไปสังเกตข้างนอกทีสิว่าสองคนนี่คือใคร”

ชั่วจิตใจเดียวกัน ไม่นานที่บุรุษปริศนาจะสามารถเข้ามาในห้องเก็บเอกสารได้ เสียงสวบส่ายภายนอกอาคารก็ทำให้ทั้งสองต้องหน้าถอดสี พวกเขาวิ่งออกจากสำนักงานทันที เร้นกายซ่อนตัวได้ทันไม่ก่อนจะกลืนหายใจในความมืดมิดของผืนป่ากว้าง

ริคถอนใจยาวๆ เขาหันไปมองเบลลีย์ซึ่งเดินทะลุกำแพงออกไปตรวจการณ์ภายนอกแล้วสักพักก็กลับมาหา

“ฉันติดตามสองคนนั้นไปไม่ทัน พวกเขาหายไปจากรัศมีหาลิเบเมตร เพียงแค่ไม่กี่วินาทีก่อนที่ฉันจะเข้าถึงตัว” เบลลีย์รายงาน

“นี่กว่าคุณจะได้โทรออกไปได้ซะอีก”

เบลลีย์หรีตามองนายน้อยแล้วก็เผลอหลุดยิ้มขบขัน “เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ต้องใช้เวลาในการโหลด...ยิ่งเป้าหมายอยู่ห่างไกลจากนายน้อยมากเท่าไร ความแม่นยำและความรวดเร็วของการตรวจจับเป้าหมายก็ลดลงไปด้วยเป็นอัตราส่วนแบบเอ็กซ์โพเนนเชียล”

“เหอะ...” ริคหัวเราะหึๆ ประชดพร้อมส่ายหน้าให้คำพูดที่แฝงนัยสำคัญทางคณิตศาสตร์เอาไว้ แล้วก็เลิกเข้าขี้ต้อ

“ตอนนี้ข้างนอกมีหน่วยลาดตระเวนเดินผ่านมา”

“หมายความว่าสองคนนั้นไม่ใช่เจ้าหน้าที่แน่ๆ”

“ถูกต้องแล้ว”

ทั้งสองสบตากันด้วยความตึงเครียด ไซ้แล้ว...มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่ทำตัวลับๆ ล่อๆ ได้แม้กระทั่งบริเวณสถานที่เปลี่ยวร้างเช่นนี้ และริคก็รู้ว่าเขา

คิดไม่ผิด

“คนร้ายเริ่มลงมือแล้ว”

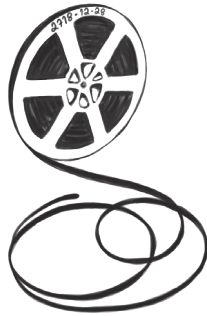
ใช่...พวกเขาเริ่มไล่ล่าและออกตามหาของสำคัญ

บัดนี้ชีวิตของริคตกอยู่ในความเสี่ยงอย่างจริงจัง อีกไม่นานนัก...

ซามัลลึกับริคไทเฟนคงได้เจอกัน ไม่ว่าทั้งสองจะยินดีหรือไม่ก็ตาม

3

วันแรกของงานค่าย

*'It just takes some time, little girl you're in the middle of the ride
Everything, everything will be just fine
Everything, everything will be alright (alright)'*

(In the Middle ขับร้องโดย Jimmy Eat World)

เสียงโทร. เข้าดังก้องโสตประสาทจนทำให้เจ้าของมือถือนั้นต้อง
พลิกกาย จ้วเจียมองหน้าจอด้วยความระอิดระอาใจ “สตีฟ”
สตีฟมาแล้ว...เด็กหนุ่มค่อยๆ เหยียดกายลุกออกจากผ้าห่มหนานุ่มซึ่ง
มอบความอบอุ่นให้ตลอดค่ำคืนอันหนาวเย็นที่ผ่านมา “ว่าไง”
“สวัสดีริคกี้ ฉันอยู่หน้าอาคาร เข้าไปไม่ได้”
“โอเค รออยู่ตรงนั้นแหละ” ริคกี้พลงหวดหวอด เหลือบมองเข็ม
นาฬิกาบนหน้าปัดที่ชี้บอกเวลาที่ห้าครึ่งแล้วก็ต้องสบถยาวพรี๊ด ริคกี้เฟ่นเดิน
ทอดน่องออกจากห้องนอน เขาเปิดไฟบริเวณทางเดินชั้นสองก่อนจะเดินลง

บันได เลี้ยวเข้าไปในห้องเก็บเอกสาร

“เฮ้” สตีฟส่งยิ้มบางมองสีหน้าสุดโทรมของอีกฝ่ายทันทีที่รีครรกรหัสผ่านบนประตูเสร็จเรียบร้อยแล้ว “ขอโทษที่ที่ปลุกนาย ฉันมาช้ากว่านี้ไม่ได้ ไม่อย่างนั้นเจ้าหน้าที่จะสงสัย...จะเข้าไปข้างในนี้สะอาดกว่าสภาพข้างนอกเยอะเลยนะ”

“อืม รินเลอเลสมาช่วยทำความสะอาดเมื่อวานด้วยนะ...เข้ามาก่อนสิ” เจ้าของบ้าน (ชั่วคราว) ขยับตาก่อนจะเดินตุบตุบไปเข้าในห้องครัว มองวัตถุดิบทำอาหารที่เก๋ไก๋บนเคาน์เตอร์ มีทั้งแผ่นลาซานญ่า ซอสสปาเกตตี และครีมซอสขาว

“รินมาทวนนายสินะ”

ริคไม่ได้ตอบ เขาเพียงแค่ออนใจแล้วจึงเดินเลี้ยวไปเปิดตู้เย็น สำรวจอาหารกระป๋องที่หญิงสาวซื้อมาให้ “เธอกลับไปเมื่อวาน”

“ฉันรู้แล้ว”

ริคเหลือบหางตามองคนหน้าเหมือนตัวเองที่เสียผม พลังมองรอบๆ ห้องครัวด้วยสายตาครุ่นคิด “มีอะไรหรือเปล่า”

“ไม่หรอก ก็แค่เปลี่ย...ฉันขบรตติดต่อกันหลายชั่วโมง ยังไม่ได้พักนอน”

“นายควรจะรีบนอน” คนแนะนำหยิบนมกล่องใหญ่ออกมาชดก่อนจะเดินนำออกจากห้องไปพร้อมกับสัมผัสกระโปงที่สตีฟแบกมาด้วย “หนักชะมัด”

“ปิ่นนะ” สตีฟหัวเราะเสียงเบา

“ทั้งหมดในถุงนี้นะเธอ”

“ใช่”

เด็กหนุ่มพึ่งพลังใช้ทางตามองเพื่อนด้วยความขังใจ

“อาวุธมีไว้เพื่อความอุ่นใจ ใครจะรู้บ้างว่าจะเกิดอะไรขึ้นในค่าย” คำอธิบายของอีกฝ่ายแทบทำให้ริคโทเฟนชะงัก

“หมายความว่ายังไง”

“ริคก็ นายไม่ต้องเสแสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ เพราะทุกเรื่องต้องผ่านหูของฉันเสมอ” สตีฟว่าพลังเดินนำขึ้นไปยังชั้นสอง เขาเปิดประตูสำรวจห้องต่างๆ

ก่อนจะเลือกห้องนอนห้องใหญ่ข้างๆ ห้องของริค “เลเปเนลาฟบอกฉันหมดแล้ว” กล่าวพลางรับกุญแจห้องจากเด็กหนุ่มแล้วจึงรีบผลักประตูเข้าไป ก่อนจะวางสัมภาระหน้ากระจก เดินไปเปิดผ้า màn มองแสงสีออกมวงทอสว่างจากขอบฟ้าทิศตะวันออก

“รวมทั้งสาเหตุที่พ่อ...”

“ไม่อนุญาตให้นายมาเข้าค่าย” สตีฟตัดบทอย่างรู้ดี ทำเอาอีกฝ่ายต้องกลอกตามองเพดาน ถอนใจอย่างเบือนหน้า “มันช่วยไม่ได้นี่นา นายเป็นนามสกุลที่สอง”

“นั่นละปัญหาใหญ่”

“คราวนี้นายจะทำยังไง”

ริคกอดอก เลิกคิดวุ่นขณะครุ่นคิด “เราควรสลัดตัวกันทุกวันนี้”

“นายต้องการแบบนั้น?”

“ใช่ ฉันอยากเข้าร่วมกิจกรรมในงานค่ายทุกๆ อย่างที่เป็นไปได้” ทันทีที่กล่าวจบเพื่อนของเขาก็หัวเราะว่า

“การปลอมตัวเป็นนักเรียนทัพบกษัตริย์ไม่ใช่เรื่องสนุกอย่างที่นายคิด ทุกอย่างเคร่งครัดและมีระเบียบแบบแผน”

“ฉันรู้ แต่นั่นคือจุดประสงค์ที่ฉันเข้ามาที่นี่จริงไหม”

“ແຂງລະ” สตีฟสบตาอีกฝ่าย จ้องลึกผ่านนัยน์ตาสีฟ้าประกายเงินนั้น ก่อนจะเหยียดยิ้มมีเลศนัย “นี่กว่านายจะสนใจเรื่องอื่นด้วย”

“เรื่องอะไร”

“ก็รู้ๆ กันอยู่”

ริครู้ทันทีว่าอีกฝ่ายหมายถึงอะไร เขาบ่ายหน้าหนี

“เฮ้ ริค...บางครั้งนายก็เป็นคนที่เข้าใจยากนะรู้ไหม” เด็กหนุ่มรู้ดีว่าเขาไม่ควรเถียงในขณะที่เพื่อนกำลังสงสัย “ทั้งๆ ที่รู้ว่าอาจจะมีคนร้ายอยู่ในงานค่าย แต่นายกลับพยายามเข้ามาที่นี่”

“ฉันมีเหตุผลนิดหน่อย”

“เหตุผล?”

“ใช่”

“เหตุผลอะไร”

“ฉันอยากจับคนร้ายเหมือนนายกับเลเปเนลาฟยังไงล่ะ” น้ำเสียงจริงจัง และสายตาจุดนั้นทำให้สติฟต้องนั่งเงิบ เขาสัมผัสได้ถึงความมุ่งมั่นของอีกฝ่าย

“นั่นไม่ใช่หน้าที่ของนายในตอนนี้นะริค”

“โอ้ย ขอร้องละสติฟ...นายพูดเหมือนเลเปเนลาฟเป๊ะ!” เด็กหนุ่มประชดทำเอาเพื่อนหัวเราะขบขัน

“ริค นายจะว่าอะไรไหมถ้าหากฉันจะบอกว่า ฉันเห็นด้วยกับพ่อของนาย”

ต่างฝ่ายต่างจ้องตาเขม็งด้วยความฉงน ริคไม่พูดไม่จา เขาดีสีหน้าบึ้งตึงไม่พอใจ

แน่ละ...จะมีใครบ้างเห็นด้วยกับเขา จะมีใครบ้างเห็นด้วยกับการที่เด็กวัยรุ่นคนหนึ่งเป็นฝ่ายวิ่งเข้าหาฆาตกร

สติฟเหลือบมองผืนป่าสีหม่นผ่านบานหน้าต่างพลางพิมพ์แป่วๆ “ที่นี้อยู่ไกลจากเต็นท์พักแรมพอสมควร มันอันตรายมาก”

“แต่ฉันยินดีที่จะเสี่ยง” น้ำเสียงแข็งกร้าวนั้นทำให้สติฟต้องอุทานเสียงต่ำในลำคอ

“เพื่ออะไร”

“ฉันบอกนายแล้วว่าฉันจะจับคนร้าย ฉันจะจับมันให้ได้” ริคขบกรามแน่นทันทึ่ถึงถึงภาพของมัวบลีตี้ได้ชุดคลุมสีน้ำตาลกำลังหัวเราะเยาะเขามันช่างน่าหงุดหงิดใจนักที่เขาทำอะไรไม่ได้เลย นอกจากปล่อยให้ฝ่ายเป็นฝ่ายชนะเสมอ

“ริคก็...นายคงไม่ได้ล้อฉันเล่น”

“นายคิดว่าฉันจะล้อนายเล่นเพื่ออะไร ฉันมีเหตุผลมากพอที่จะต้องจับตัวฆาตกร”

สติฟฟังพลางเหยียดยิ้มประชดใส่ “นายรู้ไหมว่าซาลส์มาที่นี้ทำไม”

“รู้สิ เขามาเพื่อตามหาตัวฉันไง”

“และอันที่จริงก็มาที่นี่เพื่อตามหาตัวคนร้ายด้วย พวกเขารู้ว่าค่ายแห่งนี้ไม่ปลอดภัยสำหรับนามสกุลที่สอง”

“ฉันรู้ดี สตีฟ...ฉันรู้” ริดตอบด้วยน้ำเสียงเบื่อหน่าย เขาเลิกเถียงก่อนจะนั่งลงบนเตียงนอนนุ่มพลาถอนใจยาวๆ

“นายไม่ควรอยู่ที่คนเดียว” สตีฟบอก “อยากให้ฉันอยู่เป็นเพื่อนหรือเปล่า”

ริดโคลงศีรษะ “แล้วแต่นาย”

อีกฝ่ายได้ยินเช่นนั้นก็พยักหน้า “ฉันจะพักห้องนี้ละกัน โอเคไหม” เด็กหนุ่มยกไหล่แทนคำตอบ

“ที่จริงข้อดีของที่นี่ก็คือมันสะดวกสบายและปลอดภัยตาของครูกับทหาร อาจจะไม่มีความรู้ที่นายอยู่ที่นี่จนจบงานค่ายเลยก็ได้”

“นั่นคือสิ่งที่ฉันหวังเอาไว้นะ...อ้อ! อันที่จริง เมื่อคืนพอโทร. มาหาด้วย”

“แล้วนายทำยังไง”

“ก็ไม่รับสาย”

“เขาต้องฆ่านายแน่”

ริดหัวเราะในลำคอ “หวังว่าเขาจะปรับเปลี่ยนใจหลังจากฉันกลับไปเมืองหลวง”

“ฉันไม่คิดแบบนั้น” สตีฟอมยิ้ม “เอาเถอะ เรื่องนั้นค่อยหาทางแก้ก็ที” ชายหนุ่มนั่งลงบนพรมก่อนจะเปิดถุงผ้า หยิบปิ่นออกมาประกอบ

“ปิ่นจริงใช่ไหม”

“ແງລະ นายคิดว่าปิ่นกันหรือ”

“ฉันไม่คิดว่าครูฝึกจะอนุญาตให้นายครอบครองอาวุธได้มากขนาดนี้”

สตีฟไม่ได้ตอบ เขาวางชิ้นส่วนปิ่นลงบนพื้นอย่างเป็นระเบียบก่อนจะหยิบชิ้นมาประกอบทีละชิ้น

“นายเอามาทำไมเยอะแยะแบบนี้”

แวงตาสี่หนุ่มมองริดทันที “เราเพิ่งจะคุยกันเรื่องคนร้ายไม่ใช่หรือไง”

“อ้อ นั่นสินะ” วิกเลิคว์สูง พลังมองเพื่อนส่งปืนพกให้เขาหนึ่ง กระบอก

“วอลเทอร์ P99 ความปลอดภัยสูง ใช้งานได้ดี ดึงสไลด์ง่ายและเปลี่ยนด้ามได้ เอานี้...แมกซีนสำหรับบรรจุกระสุนเก้ามิลลิเมตรสิบหกนัด นายเก็บไว้ซะ อาจจะต้องใช้ในยามคับขัน” ว่าพลางหันไปประกอบปืนต่อโดยไม่ใส่ใจอีกฝ่ายซึ่งกำลังพลิกด้ามปืนดูด้วยความสนใจ

“ที่จริงฉันมีปืนพกส่วนตัวอยู่แล้วกระบอกหนึ่ง” วิกบอก

“แต่นายไม่ได้เอามาในค่ายไม่ใช่หรือ แล้วมีดพกของนายก็ไม่ได้ช่วยให้ชีวิตปลอดภัยขึ้นได้หรอกนะ”

วิกแทบจะอึก เขาประหลาดใจในความช่างสังเกตของอีกฝ่าย ดูเหมือนสติฟจะรู้เรื่องของเขามากกว่าที่คาดไว้ “ขอบใจ” นับเป็นครั้งแรกที่วิกกล้าบอกอย่างตรงไปตรงมา ทำเอาคนหน้าเหมือนปรายตามองและสงสัยให้ด้วยความขบขัน “อะไรของนาย”

“เปล่า” ชายหนุ่มควงปืนเล่นก่อนจะเหยียดแขนตรง เล็งเป้าไปยังแจ็กนัมหม่อง “จะว่าไป เฮดรัลเจอนายแล้วใช่ไหม”

“อ้อ! นายหมายถึงไอ้เด็กปากเสียคนนั้น”

สติฟหัวเราะเสียงเบา “นายคิดเหมือนฉันเลย”

“ฉันสงสัยจริงๆ ว่านายคบหมอนั้นเป็นเพื่อนได้ยังไง”

อีกฝ่ายไม่ได้ตอบ “เฮดรัลพูดอะไรให้นายไม่พอใจหรือเปล่า”

“แน่นอน”

“เขาเป็นแบบนี้แหละ นายไม่มีวันเกลียดคนอย่างเขาซะหรอก”

วิกครางในลำคออย่างไม่พอใจ “เขาทำงานให้เลเบนลาฟด้วยหรือเปล่า”

“ใช่ เฮดรัลทำงานให้หน่วยสืบราชการลับของครีตเซียร์ แต่เขาอยู่เหนือคำว่ากฎหมาย” คำพูดของเพื่อนทำให้วิกต้องตั้งใจฟัง “เฮดรัลได้รับอิสระในการทำงาน งานชิ้นไหนที่น่าสนใจก็จะรีบมาช่วย แต่งานไหนน่าเบื่อก็หายตัวไปจากการประชุมแบบไม่มีปี่ขลุ่ย เขาเป็นคนที่ตามตัวยากที่สุดในทีมด้วย”

“หมอนั้นแปลกดีซะมัด”

สตีฟหัวเราะ “อีกสักพักนายก็จะชิน” ชายหนุ่มเก็บปืนกระบอกหนึ่ง เอาไว้ในลิ้นชักและอีกกระบอกใต้หมอน เขาหัวเราะ รืบทอดเสื้อเตรียมตัว อาบน้ำ “วันนี้ นายจะเข้าร่วมกิจกรรมแทนฉันใช่ไหม”

“ใช่” ริคโทเฟนรีบตอบทันควัน

“นายแน่ใจ?”

“แนสิ” เด็กหนุ่มเอียงคอมองอีกฝ่ายอย่างฉงน “ทำไมละ?”

สตีฟได้ที่หัวเราะเสียงเบา “ไม่มีอะไรหรอก เดี่ยวนายก็รู้เอง”

ในตอนเช้าตรู่เป็นช่วงเวลาของการออกกำลังกาย ริคไม่ได้นอน อีกละหลังจากสตีฟปลุก เขาต้องสวมชุดลาลอง ถือไฟฉายเดินออกมาจาก สำนักงานเพียงลำพังจนถึงค่าย ยามนี้มีนักเรียนจำนวนมากมาเดินรอบๆ เติ้นท์ เด็กหนุ่มกวาดตามองหาเต็นท์ของทอมมี่กับบอร์เรล แต่ในตอนนั้นเอง ที่เสียงของอารอนกับเทมเพลเรียกเขาเอาไว้เสียก่อน

“สตีฟ!” ทั้งสองวิ่งกระหืดกระหอบมาหา ก่อนจะเปิดตามองริคด้วยความตกใจ “บอกทีสิว่านายไม่ใช่สตีฟ”

ริคจ้องอีกฝ่ายโดยไม่พูดไม่จา

“พระเจ้า! ริคโทเฟน! นายเหมือนสตีฟมาก!”

“ฮูว!” เด็กหนุ่มรีบลากเพื่อนเข้าไปด้านหลังพุ่มไม้ขณะสอดสายสายตา ไปรอบๆ อย่างระแวงระวัง “อารอน เทมเพล...พวกนายรู้ได้ยังไง?”

“ฉันแอบได้ยินทอมมี่กับบอร์เรลพูดถึงนายนะสิ”

“ให้ตาย มีใครรู้หรือเปล่า?”

“ก็มีแค่นี้” อารอนกล่าวด้วยน้ำเสียงยินดี “ไม่ต้องห่วง ฉันจะไม่บอกใครเรื่องของคุณนายหรอก”

ริคต้องถอนใจด้วยความเหนื่อยอ่อน เขาแทบจะหมดแรงและรู้สึก หวาดระแวงทันทีที่มีคนรู้ความลับ

“ฉันดีใจที่นายเข้าค่ายได้นะ” เทมเพลว่า “ตอนนี้นายพักที่ไหน”

“ในป่า”

“อะไรนะ”

“ในป่า มีสำนักงานร้างอยู่ไม่ไกลจากที่นี่นะ ฉันพักอยู่ตรงนั้น”

“สำนักงานร้างเนี่ยนะ”

“ใช่ ที่นั่นมีทุกอย่าง ฉันคิดว่าการพักคนเดียวที่นั่นมันสะดวกสบายเกินไปด้วยซ้ำ”

ในตอนนั้นเองเสียงประกาศก็ดังก้อง ทุกคนรีบเข้าแถวเพื่อออกกำลังกายตอนเช้า

“แล้วเจอกัน” เมื่ออารอนกับเทมเพลกล่าวลา ริดก็รีบตามหาทอมมีกับนอร์เรล ก่อนจะวิ่งไปยืนประจำตำแหน่งของตัวเอง หลังจากการรายงานตัวจบลงทุกคนก็พร้อมร่างกาย ก่อนจะวิ่งออกจากค่ายขึ้นไปตามเส้นทางลัดเลาะบนภูเขา รวมระยะทางประมาณไมล์ครึ่ง พวกเขาต้องทำสถิติในการวิ่งออกกำลังกายให้น้อยกว่าเกณฑ์ ซึ่งไม่ใช่เรื่องยากสำหรับนักเรียนทัพบกษัตริย์ที่ผ่านการฝึกฝนมาอย่างดี

“ไหวหรือเปล่า” ทอมมีถามเสียงแผ่ว

“สบายมาก” ริดตอบพลางยิ้มว่า ทั้งๆ ที่ร่างข่มเหงไปเรียบร้อยแล้ว

ทันทีที่กลับมาถึงค่าย พวกเขาก็รับประทานอาหารเช้า ทุกคนอยู่ภายใต้กรอบเวลาที่ชัดเจนและการจัดการทุกอย่างเป็นไปตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ริดมองเพื่อนๆ กินอาหารแข่งกับเวลาด้วยความตกใจ สักพักก็รีบอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าโดยไวเพื่อเริ่มกิจกรรมในช่วงเช้า เด็กหนุ่มเดินเข้าเดินออกสำนักงานร้างวิ่งขึ้นข้างบน กระโดดลงข้างล่าง ทำเอาสติฟซึ่งเพิ่งจะตื่นจากการนอนพักผลอเข้าไปด้วย

“อุ่นว้ายดีชะมัดเลย!”

“วันแรกก็เป็นแบบนี้ละ โชคดีที่นายเป็นตัวแทนฉัน” สติฟยิ้มกริ่ม

ริดได้แต่สบถขณะสวมรองเท้า

“สนุกไหม เหนื่อยหรือเปล่า”

“ทั้งสองอย่าง แต่ฉันชอบนะ” เด็กหนุ่มกล่าวด้วยน้ำเสียงเริงร่า แล้วรีบวิ่งออกจากสำนักงานเพื่อเริ่มกิจกรรมถัดไป สติฟได้แต่ยืนฟังประตู่ มอง

ผู้เป็นเพื่อนหายไปไหนทำไมแล้วก็สายหน้าทิ้งท้าย

การฝึกที่หนักหนาสาหัสจนแทบจะเป็นลมทำให้เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้าราวกับหยุดเดิน เมื่อดวงอาทิตย์ลอยเด่นกลางท้องฟ้า ริดก็ล้มตัวลงนอนกับพื้นหญ้าในค่ายทหาร ทว่าทันทีที่เสียงของครูฝึกตะคอกไล่ เขาก็รีบผุดลุกขึ้นนั่ง หายใจหอบอย่างเหนื่อยอ่อน

หลังจากเสร็จสิ้นกิจกรรมช่วงเช้า ริดต้องปรับเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดพิเศษทางราชการ เสื้อสีดำแขนยาว กางเกงสีดำ พร้อมหมวกสีขาว เขาต้องยืนประกอบพิธีการเปิดค่ายอีกสองชั่วโมงก่อนจะได้เริ่มเล่นกีฬาในช่วงบ่าย

บรรดานักเรียนบางส่วนช่วยกันจัดเตรียมอาหารมื้อเย็น ส่วนริด ทอมมี่ และนอร์เรลต่างเปลี่ยนเสื้อเตรียมเล่นเบสบอลกับเพื่อนๆ

ริดหันไปเห็นเฮดรัล เฮคเทล ในกลุ่มของเด็กนักเรียนโรงเรียนอันดาร์สบริเวณใต้ต้นไม้ ซึ่งเป็นวินาทีเดียวกับที่สายตาราวเหยี่ยวนั้นมองริดจากระยะไกล มีรอยยิ้มกระตุกบนริมฝีปากบางของเฮดรัล ก่อนที่เขาจะเ็นกายเข้าไปอยู่ในกลุ่มเพื่อนๆ

“มองใครอยู่ครับ” นอร์เรลเอ่ยถามอย่างสงสัยขณะยืนจ้องริมร่างกายข้างสนาม

“เฮดรัลนะ ฉันเห็นเขาอยู่ในกลุ่มนักกีฬา”

“อ้อ แนะละ หมอนั่นเป็นนักกีฬาฝีมือดีมากด้วย”

“เฮดรัลเนี่ยนะ จะแน่สักแค่ไหนกันเชียวะ”

ทอมมี่หัวเราะให้กับคำดูถูกนั้น “วันนี้จะไม่มีการแข่งขัน ถ้านายอยากเห็นฝีมือของเขาคงต้องเป็นมะรืนนี้”

ริดไม่ได้ตอบรับ เขายังคงจ้องมองเด็กชายซึ่งกำลังสนทนากับเพื่อนๆ ด้วยความสงสัย ดูเหมือนเฮดรัลจะไม่ได้มีปัญหากับนักเรียนคนอื่นๆ เด็กชายพูดคุยนทนาได้ตามปกติ อาจจะยกเว้นเพียงริดคนเดียว

...เหอะ คิดแล้วก็หงุดหงิดซะมิด

หลังจากรับประทานอาหารเย็นเสร็จเรียบร้อยแล้ว ริคก็มีเวลาว่างในการเข้าอบรมการทำกิจกรรมในภาคค่ำ เด็กหนุ่มรับเอกสารมาจากเพื่อนก่อนจะกวาดตาอ่านตารางกิจกรรมด้วยความสนใจ

“ฟังให้ดี” หัวหน้านักเรียนโรงเรียนเคพทามิรี (ซึ่งก็คือนอร์เวลกับทอมมี่) ตะโกนก้อง “ทุกวันที่หลังหกโมงเย็น พวกเราจะต้องฝึกหนัก กิจกรรมแต่ละวันไม่เหมือนกัน ขอให้ตรวจสอบและฝึกให้ร่างกายพร้อมอยู่เสมอ อย่าลืมนะว่าจะมีการทดสอบและเก็บแต้มทุกอาทิตย์ด้วย”

“สำหรับวันพรุ่งนี้ ในช่วงหนึ่งทุ่มจนถึงสี่ทุ่มจะต้องฝึกการใช้ชีวิตในป่าและการยิงธนู” นอร์เวลชี้แจง “ขอให้ทุกคนไปประจำที่ลานเดลต้าทางฝั่งตะวันออกในเวลาหกโมงครึ่ง หากใครมาสายจะต้องถูกทำโทษ ทุกคนทราบ”

“ทราบ!”

หลังจากฟังคำชี้แจงราวๆ หนึ่งชั่วโมง แต่ละคนก็แยกย้ายกันกลับคืนที่วัดรีเบินทางกลับสำนักงานร่างพันที่ไม่มีใครสังเกตเห็น

“เฮ้อ” อุทานจบก็ต้องทิ้งตัวบนโซฟาในห้องนั่งเล่นอย่างหมดแรง

“สนุกหรือเปล่าริคกี้”

เด็กหนุ่มส่งเสียงครางแทนคำตอบ ทำเอาสติฟหัวเราะชอบใจใหญ่

“ฉันชอบงานในค่ายนะ”

“นายพูดจริง?”

“ฉันตัดสินใจถูกแล้วว่าที่แอบลอบเข้ามาในค่าย”

สติฟปรายตามองคนพูดก่อนจะจิบเบียร์หอมๆ อย่างอารมณ์ดี “นายเจอซาลส์หรือเปล่า”

“ยังไม่เจอ แต่ฉันได้ยืมเด็กนักเรียนพูดถึงเขาด้วย”

“นั่นหมายความว่าเขาเข้ามาอยู่ในค่ายแล้ว” สติฟพิมพ์พึมพำขมวดคิ้วเข้ม ขณะที่อีกฝ่ายจ้องเขากะดกแก้ว ชดเบียร์ทีละอึก

“ห้ามนำเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เข้ามาในค่ายไม่ใช่หรอ”

ชายหนุ่มยกไหล่ “ก็แค่อย่าให้ใครเห็น”

ริคยิ้มบาง เขารีบแก้มาจากเพื่อนแล้วจึงจิบเบียร์ทีละน้อยอย่าง

อารมณ์ดี

“กฎของนักเรียนทัพบกสตรีได้เต็มไปหมด ถ้าหากนายเป็นหนึ่งในพวกเรานี้ก็อดใจไม่น้อย”

“ແຂງລະ” วิศัลย์หันหน้า “นั่นเป็นเรื่องเดียวที่ฉันไม่ชอบ”

“ว่าแต่นายพวกโทรศัพท์ตระกูลนิลบาเล็ดมาด้วยใช่ไหม”

“ใช่”

“นายทำได้ยังไง โดยปกติไม่มีใครได้รับอนุญาตให้นำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ทุกชนิดเข้าค่าย”

“ก็...คนที่ทำหน้าที่ตรวจคือหัวหน้านักเรียนจริงไหม แล้วหัวหน้านักเรียนของเคททามีรักคือทอมมี่กับ...”

“อา เข้าใจละ” สตีฟเผยยิ้มบาง

“ตามกฎหมายแล้วพวกเราถูกห้ามไม่ให้ก่อเรื่องทะเลาะวิวาท แต่ถ้าหากทำตัวแบบนี้คงไม่มีปัญหาใช่ไหม”

“มันไม่ต่างกันนี่นา” สตีฟบอก เขาอ่านความคิดของอีกฝ่ายออกทันที “นายอยากทำฉันหรือไง”

วิศัลย์ก็ตอบ ทว่าอีกฝ่ายกลับส่ายหน้าปฏิเสธ “ทำไมละ ฉันนึกว่านายชอบต่อสู้อยู่”

“ตอนนี้ไม่ชอบ” สตีฟบอกพลางเลื่อนตัวลงนั่งบนโซฟาแล้วหยิบรีโมตเปิดช่องรายการเกมโชว์ “เราคงมีโอกาสนั้นมากมายภายในช่วงสองเดือนนี้ ที่จริงมีกิจกรรมค่ายหลายอย่างที่น่าเข้าร่วมและทำตัวกับนักเรียนคนอื่นๆ ได้โดยไม่ผิดกฎของงานค่าย”

“กิจกรรมอะไร”

“Duel (ดูเอล) กับ Combat Team (คอมแบตทีม)”

“น่าสนใจ”

“นอร์เรลน่าจะชี้แจงให้นายฟังในเร็วๆ นี้”

“เจ๋ง! ฉันอยากเข้าร่วมกิจกรรม!”

“ปัญหาก็คือ...ฉันเองก็อยากลงชื่อ” สตีฟหันมาบอก

“แล้วไง”

“ลืมไปแล้วหรือว่านายเข้ามาในค่ายด้วยชื่อของใคร”

“อ้อ...อ้อ...แต่ฉันอยากสู้”

“ฉันเองก็อยากสู้” สตีฟยืนกราน

ริคทำหน้ามึนไม่พอใจ เขาหยุดเถียงเพราะรู้ว่าทั้งสองคนไม่สามารถทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งพร้อมกันได้

“เราสองคนต้องคุยกับหัวหน้านักเรียน ฉันจะไปลากตัวสองคนนั้นมาที่นี่” สตีฟพูดจบก็เดินออกจากสำนักงานไปโดยไม่พูดไม่จา ปล่อยให้ริคนั่งดูโทรทัศน์เพียงลำพังราวๆ ครึ่งชั่วโมง แล้วสตีฟก็เดินกลับมาพร้อมกับทอมมี่และนอร์เรล

“ว่าไงริค เห็นอะไรใหม่ล่ะ” ทอมมี่ว่าพลางรับขวดเบียร์จากสตีฟ แล้วจึงเดินไปนั่งบนโซฟาหมองอย่างสบายอกสบายใจ

“เหนื่อยมาก” ริคกล่าวเสียงแผ่ว ปล่อยให้เพื่อนหัวเราะซ้ำ

สตีฟกระแอมแทรก “นอร์เรล นายพอจะมีวิธีช่วยริคก็เข้าร่วมกิจกรรมดูเอลบ้างไหม”

“ถ้าเป็นดูเอลก็หมดสิทธิ์ ชื่อนักเรียนประกาศไปแล้วเมื่อเช้านี้...ว่าแต่พวกนายวางแผนเรื่องนี้ตั้งแต่งานค่ายวันแรกเลยนะหรือ” ทอมมี่หันมาสนใจ

“ริคก็อยากลงแข่งด้วยนะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ต้องลงแข่งคอมแบตทีม”

“ผมคิดว่าคุณต้องสมัครทีมใครก็ได้ แต่ไม่ใช่ทีมของสตีฟ”

“ใช่ ถ้าหากพวกเราอยู่ทีมเดียวกัน โอกาสที่ความลับแตกคือร้อยเปอร์เซ็นต์”

“แน่ละ ฉันอยากสู้กับนาย ฉันคงไม่มีวันอยู่ทีมเดียวกันกับนายอยู่แล้ว”

“เฮ้ ริค...นายไม่รู้หรือกว่านายกำลังพูดกับใคร” ทอมมี่เตือนพลางชี้ปลายนิ้วไปยังสตีฟ “หมอนี่เป็นกัปตันทีมไหนก็ชนะเสมอละ”

“นายเนี่ยนะ” ริคมองคนหน้าเหมือนตนเองด้วยสีหน้าเชือกิ่งไม่เชื่อครึ่ง ทว่าอีกฝ่ายกลับยกคิ้วตอบอย่างอารมณ์ดี

“เขาเป็นคิง ออฟ เดอะ แมตซ์”

“ใช่แล้ว บางทีเขาก็เก่งเกินไป” นอร์เรลกล่าวจบสติฟก็ขำวงหมอนใส่หน้า

ริคจับจ้องมองคนถูกเอเย่ชมตาไม่กะพริบ สักครู่รอยยิ้มก็ปรากฏบนใบหน้า “ใครจะรู้ว่าคิง ออฟ เดอะ แมตซ์อาจจะถูกโค่นด้วยฝีมือของเด็กคนหนึ่งที่ไม่ได้เรียนในโรงเรียนทัฟกษัตริย์”

ไดยินเด็กหนุ่มกล่าวเช่นนั้น สติฟก็จับจ้องมองแปดคนละฝ่าด้วยแววตาแฝงเลศนัย เขาชอบความกล้าและคำทำนองนั้นซะมัด! “นอร์เรล หาทางเอาชื่อของริคใส่ลงไปในทีมของใครก็ได้ ฉันอยากเจอกับเขา”

“เอาแล้วไง” ทอมมีหัวเราะชอบใจ

“ตอนนี้ฉันกับทอมมีมีทีมประจำอยู่แล้วเพราะพวกเราเลือกกันตอนประชุมงานค่ายระหว่างโรงเรียน” นอร์เรลว่าพลางสบตาเพื่อนๆ รายคนระหว่างครุ่นคิด “ฉันอยู่ทีมเดียวกับกรรมการโรงเรียนเบธอีฟฟอร์ด ส่วนทอมมีอยู่ทีมเดียวกันกับเฮดรัล”

“เรายังต้องการลูกทีมอีกสามคน” ทอมมีชี้ขึ้น “ถ้าหากนายสนใจก็มาอยู่กับฉัน”

“นายอยู่กับเฮดรัลนี่นา” ริคต้องส่ายหน้า

“ใช่ แล้วไง”

สติฟได้ทีหัวเราะเสียงเบา “ริคอยู่ทีมเดียวกันกับนายไม่ได้หรอกทอมมี”

“หืม? ทำไมล่ะ”

“เขาไม่ชอบเฮดรัล”

ริคยังโหลให้คำตอบของสติฟ แล้วเพื่อนๆ ก็พร้อมใจกันหัวเราะลั่น

“พระเจ้า นายสองคนมีอะไรคล้ายๆ กันซะมัด”

แปดต่างฝ่าหันมองกันเองทันทีที่เพื่อนเอ่ยถึงตนเช่นนั้น

“ฉันพอจะเข้าร่วมทีมของใครได้บ้างไหม”

“บางที่เราอาจจะลองถามนักเรียนโรงเรียนอันดาร์ส”

“อารอนหรือคาลอสดีไหม พวกเขาน่าจะช่วยจัดการเรื่องนี้ให้นายได้”

ทอมมีเสนอ

“ตอนนี้อารอนรู้แล้วว่าฉันอยู่ในค่าย”

“จริงเหวอ” เพื่อนๆ สบตามองเด็กหนุ่มอย่างตกตะลึง

“ใช่ เขารู้ว่าฉันไม่ใช่สติฟ แต่เขาสัญญาว่าจะไม่บอกใครเกี่ยวกับเรื่องนี้”

“ดีสิ...เขาไว้วางใจได้ บางทีเขาอาจจะช่วยทำให้นายเข้าร่วมกิจกรรมค่ายได้ง่ายมากขึ้นด้วย” สตีฟกล่าวสรุปแล้วจึงยิ้มพรวน

ริคโทเฟ่นแปะมือไฮไฟว์กับเพื่อนๆ ก่อนจะตะเบ็งเสียงร้องอย่างยินดี

“ให้ตาย! อาจารย์มา!” นอร์เรลรีบตะโกนขณะมองลอดหน้าต่าง แล้วทุกคนก็เบิกตากว้างรับกระโดดลุกออกจากโซฟา ปิดไฟทุกดวง ปิดผ้าม่าน หน้าต่างทุกบาน

“ซวยละ...ฉันไม่ได้ปิดประตูกล” ริคกระซิบด้วยความกระวนกระวายใจ

ทุกคนตัวตึงตัวตึงฟังเสียงฝีเท้ากระทบบนพื้นหน้าอาคาร

สติฟกับริคสบตากันด้วยสีหน้าเคร่งเครียด สักครูชายหนุ่มก็กระซิบเสียงเบา “ทอมมี นอร์เรล นายสองคนต้องออกไปจากที่นี่”

“อะไรนะ ออกไปตอนนี้ก็โดนทำโทษสิ”

“ถ้าหากนายไม่ยอมให้อาจารย์เข้ามาเห็นว่านี่คือที่ซ่อนตัวของนามสกุลที่สอง นายก็ต้องทำ” คำเตือนของสติฟนั้นได้ผล เพื่อนทั้งสองสบตามองกันเองอย่างซึ้งใจ ขณะที่อาจารย์ก็เดินผ่านประตูชั้นนอกเข้ามาภายในอาคารทันทีที่เห็นรอยเปื้อนโคลนรูปรองเท้าปรากฏอยู่เต็มพื้นที่หน้าประตูๆ

“เร็วสิ” สตีฟว่า แล้วทอมมีกับนอร์เรลก็ตัดสินใจลุกขึ้น ทั้งสองเดินออกจากห้องนั่งเล่น เปิดประตูเสียงดังเรียกความสนใจของอาจารย์เอาไว้ระหว่างที่สีหน้าระงับพูดคุยกันตามประสาวัยรุ่นร่าเริงกับไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น ทางด้านของสติฟก็ย่องเบาๆ หาที่ซ่อนตัวให้ริค

“ตรงไหนดี” ริคชะเง้อมองช่องใต้หลังคาใกล้บันได สตีฟไม่รีรอ รีบย่อตัวลงเล็กน้อย ประสานมือเพื่อให้เพื่อนกระโดดขึ้นไปหลบบนห้องใต้หลังคา ส่วนตนเองพยายามฟังเสียงอาจารย์ต่อว่านอร์เรลกับทอมมีหน้าอาคาร

“ที่นี่เป็นสนามเด็กเล่นหรือยังไง ใครสั่งใครสอนให้พวกเธอเข้ามาในบริเวณที่ไม่ได้รับอนุญาต!”

“...”

“ทั้งๆ ที่ทั้งสองคนต่างก็เป็นหัวหน้านักเรียนทั้งคู่ น่าจะเข้าใจดีกว่ากฎบอกเอาไว้ว่าอย่างไร!”

ทั้งนอร์เรลและทอมมีเงียบเสียงทันทีที่โดนตะคอก สักพักก็โดนทำโทษทั้งวิดพื้นและวิ่งสองไมล์ขึ้นไปบนภูเขา

“แย่มาก” ริดดอนใจอย่างหัวเสียสุดๆ เขาออกมาจากที่ซ่อนตัวทันทีที่ครูฝึกเดินจากไปพร้อมกับทหารลาดตระเวน

“อาจารย์อาจจะมาที่นี่อีก” สตีฟย้ำ

“ฉันนึกว่าแถวนี้ไม่ค่อยมีคนเดินผ่านไปผ่านมา ให้อย่า...”

“นายอย่าลืมนึกว่าซาลส์กำลังตามหาอะไร” สตีฟกล่าวเสียงหนักแน่น “ในค่ายแห่งนี้มีทั้งนามสกุลที่สองและฆาตรกรต่อเนื่อง ไม่มีพื้นที่บริเวณไหนปลอดภัยอีกต่อไปแล้ว”

“อาจารย์อาจจะเข้ามาตรวจสอบที่นี่อีก”

“ใช่ พวกเราต้องซ่อนตัวให้ดี” ว่าพลางยื่นครุ่นคิด

“เราจะทำยังไงล่ะ”

แฝดต่างฝามองตากันไม่กะพริบ แล้วในที่สุดสตีฟก็เป็นฝ่ายเสนอความเห็น “ต้องทำให้ภายในสำนักงานกลายเป็นภาพลวงตา”

ริดต้องอุทานด้วยความสงสัย

“ใช่ ต้องทำให้ห้องทุกห้องกลายเป็นภาพลวงตา” ชายหนุ่มยิ้มบางขณะใช้มือลูบคางเบาๆ ในตอนนั้นเองที่ริดก็สังเกตเห็นรูปผีเสื้อสยายปีกสีเขียวคล้ายรอยสักอยู่บนหลังฝ่ามือข้างขวาของสตีฟ

“นั่นมันอะไร” ความสงสัยของอีกฝ่ายหยุดแผนในใจของสตีฟไปจนหมดสิ้น เขาหันมาเลื่อนนิ้วลูบหลังฝ่ามืออย่างแผ่วเบา

“อ้อ เส้นเลือดนะ”

“เส้นเลือดรูปผีเสื้อ” ริดอุทานพลางเบิกตาโต

“ใช่ เส้นเลือดฝอยแตกนะ ทุกครั้งที่ฉันใช้ความคิดมากๆ เส้นเลือดฝอยบนหลังฝ่ามือข้างขวาจะแตก” ว่าพลางชี้ไปยังรอยขีด

“น่าประหลาดดีแฮะ มันเป็นรูปผีเสื้อ...นายเป็นแบบนี้มานานแค่ไหน”

“ตั้งแต่วันที่ฉันฉีดยาตัวหนึ่งเข้าไปตรงนี้” สตีฟกล่าวเสียงแผ่ว สายตาเลื่อนลอยมองหน้าต่าง เขาทั้งตัวเองให้จมอยู่ในภวังค์นานนับนาทีต่อหน้าสีหน้ากังขาของผู้เป็นเพื่อน

“นายฉีดยา? สตีฟรอยด์?”

“เปล่าหรอก เอ้อ ช่างเถอะ...ก็แค่ผลข้างเคียงของยาเท่านั้น”

ริคโทเฟนจ้องสตีฟอย่างขังใจ “นายโอเคนะ”

“อืม”

ไดอีนเซ่นั้นริคก็พยักหน้าตอบ “ว่าแต่นายจะใช้วิธีอะไรทำให้พวกเราซ่อนตัวอยู่ที่นี้ได้โดยไม่ถูกจับ”

“ก็เหมือนที่ฉันบอก เราต้องสร้างภาพลวงตา”

“ยังไง”

“อืม ฉันขอเวลาคิดสักพักเพราะตอนนี้เราไม่มีอุปกรณ์มากพอจะทำแบบนั้นได้ เราต้องสร้างภาพมายาเหมือนนักมายากล” ยิ่งสตีฟพูดก็ยิ่งทำให้อีกฝ่ายงงเป็นไก่ตาแตก ชายหนุ่มพิมพ์คำเสียงแผ่วอยู่คนเดียวขณะครุ่นคิด สตีฟเหยียดยิ้มก่อนจะรีบเบี่ยงประเด็น “เดี๋ยวนายก็จะได้รู้” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงสบายอารมณ์ ในขณะที่รูปผีเสื้อบนหลังฝ่ามือเด่นชัดขึ้นจนเห็นว่ามันกำลังขยับปีกซ้ำๆ

“สตีฟ”

“หืม?”

“มัน...กำลังขยับ”

ชายหนุ่มมองตามนิ้วของริคแล้วก็หัวเราะเสียงเบา “อ้อ มันเป็นเรื่องปกตินะ ทุกครั้งที่ฉันคิดอะไรหรือวางแผนได้อย่างสมบูรณ์มันก็จะเป็นอย่างแบบนี้แหละ”

“ปีกผีเสื้อขยับได้เนี่ยนะ” ริคเอ่ยทวนอย่างประหลาดใจ เขามอง

รอยยิ้มราบเรียบของเพื่อนแล้วก็ยังรู้สึกตะขิดตะขวงใจ แม้ว่าคำพูดของสติฟไม่ได้เคลือบแฝงความหมายอื่นใด แต่ภายใต้ท่าทางปกติธรรมดาแน่นกลับทำให้เด็กหนุ่มครั่นคร้ามอย่างน่าประหลาด

มีบางสิ่งบางอย่างคล้ายคลึงกันระหว่างเพื่อนของเขา กับซามัลลี เยเรเอส จนทำให้รู้สึกเสียวสันหลังวาบ

ไม่หรอก ไม่จริง...สติฟมีความคล้ายคลึงกับซามัลลี แต่เพื่อนของเขาไม่มีทางที่จะเป็นคนร้ายได้ ไม่มีทาง

“ริคกี? นายเป็นอะไร”

“เอ้อ เปล่า...ช่างเถอะ นายจะให้ฉันช่วยอะไรบ้างไหม”

“ไม่ต้องหรอก เรื่องวิธีหาทางซ่อนตัวที่ฉันจะจัดการให้เสร็จภายในสองสามวันนี้” สติฟบอก “รับรองได้ว่าไม่มีใครนอกเหนือจากพวกเราจะได้รับรู้ว่านายอยู่ในสำนักงานแห่งนี้” ฝ่ามือหยาบตบป่าของเด็กหนุ่ม “เออละ ฉันต้องรีบเข้านอน ไม่อย่างนั้นพรุ่งนี้จะไม่แข็งแรงออกกำลังกาย”

“โอเค เจอกันตอนเช้า ราตรีสวัสดิ์นะ”

“เช่นกัน”

สติฟฉีกยิ้มกว้างแล้วจึงเดินขึ้นบันไดไปบนชั้นสอง เสียงฮัมเพลงแผ่วๆ หายไปทันทีที่ประตูห้องนอนปิดลง ทั้งไว้เพียงความสงสัยร่อยแปดพันเก้าข้อที่ผุดขึ้นในใจของริค ฉับพลันนั้นร่างก็ซาบ...ริคไม่รู้วามันคือความรู้สึกอะไร ระหว่างความโล่งเปล่าราวกับโลกหยุดหมุน กับความมึนตึ๋นราวกับถูกใครสักคนใช้ไม้ฟาดศีรษะอย่างรุนแรง

ในเสี้ยววินาทีที่ริคสัมผัสได้ถึงซามัลลี เยเรเอส ในตัวของสติฟ ความลับก็ผุดขึ้นนับเท่าทวี

แย้ชะมัด...โง่ชะมัด

สติฟทำงานให้ทีมสืบสวนสอบสวนคริตเชียร์ เขาไม่มีทางเป็นคนร้ายหรอก...ริคพยายามเตือนตัวเอง ก่อนจะถอนใจยาวๆ เด็กหนุ่มบดความกังวลนั้นออกจากความรู้สึกลึกๆ จากนั้นแล้วก็รีบเข้านอน ทั้งเอาไว้เพียงความขุ่นข้องหมองใจของชายดอนการ์ดซึ่งยืนฟังการสนทนาของเผด็จต่างฟาดตลอดเวลา

เบลลี่เองก็ล้มผัสได้...แต่สิ่งที่เขารู้สึกนั้นแตกต่างจากริคโทเฟนลิปป์
เขากลับรู้สึกคุ้นเคยกับสติฟอย่างน่าประหลาดนัก

ยิ่งรู้จักชายคนนี้มากขึ้นเท่าใด เบลลี่ก็รู้สึกได้ถึงความน่าไว้วางใจใน
ตัวสติฟ

น่าแปลกนัก...นอกจากนายน้อยแล้ว ไม่มีใครเลยที่ตอนการัดจะเกิด
ความรู้สึกผูกพันด้วย

ไม่มีใครเลย นอกจากเขาคอนี้

...สติเฟนสัน เบลคดลีย์ เพอร์ตัน